

DEELgenoot

Periodiek van de Historische Kring Blaricum

NUMMER 97

NAJAAR 2021

Agenda 2021-2022

- T/m eind december
Vervolg expositie
Ria Bulten-van der Mik (Tiffany en Glas-in-lood)
Joep Vos (schilderijen)
- Woensdag 17 november
Filmmiddag
Aanvang 14.30 uur. Leden gratis, niet-leden € 3 entree.
- Woensdag 24 november
Herhaling Erfgooierslezing door Frans Ruijter
Aanvang 14.30 uur. Leden gratis, niet-leden € 3 entree.
Aanmelden via info@hkblaricum.nl of 06-23154976
- Vanaf 8 januari 2022
Expositie tekeningen W.F.G. Oversteegen
- Maandag 14 maart 2022
Jaarvergadering
Aanvang 20.00 uur.

Locatie van alle activiteiten:
onderkomen HKB, Brinklaan 4A.

Actuele informatie vindt u op
www.historischekringblaricum.nl

De tentoonstellingen worden gehouden bij de Historische Kring Blaricum aan de Brinklaan 4A. Ze zijn te bezichtigen donderdags van 20.00 - 22.00 uur en zaterdag van 14.00 - 16.00 uur. De toegang is gratis**.

**Voor alle activiteiten van de Kring geldt dat deze gratis zijn voor leden en dat we aan niet-leden een bijdrage vragen van € 3,- (tentoonstellingen uitgezonderd). Om verzekerd te zijn van een plaats bij een lezing en/of dorpswandeling is het noodzakelijk u van tevoren op te geven, bij voorkeur per e-mail: secretaris@hkblaricum.nl

VOORPAGINA: *Torenlaan in Blaricum rond 1905.*

DEELgenoot 97

Najaar 2021

Inhoudsopgave

Van Bestuurszijde.....	2676
Het 'Wonderhuis' en het 'Wondervrouwtje'	2678
Gijsje, het wondervrouwtje van Blaricum	2682
Het veranderende gezicht van de Torenlaan.....	2684
Blaricummies in het leger van Napoleon.....	2688
Erfgooiersvreugde en -leed	2691
Blaricumse kerkschatten: miskelken.....	2695
Nieuwe aanwinsten	2704
Een goed voerman.....	2706
De gemeenschappelijke begraafplaats te Blaricum	2716
UIT EIGEN COLLECTIE: Sal Meijer	2720

Bestuur

<i>Voorzitter:</i>	J.A.M. Vos, Driftlaan 35
<i>Secretaris:</i>	Vacant
<i>Penningmeester:</i>	P.M.A. van den Breemer, Schoolstraat 2
<i>Leden:</i>	R.P. Machielse, G.H. Machielse, W. van 't Hull
<i>Ere-leden:</i>	W.J.A. Visser, A.J.G. Lindeman
<i>Leden van verdienste:</i>	J. Goes, G.H. Machielse, R.P. Machielse

Redactieadres: Brinklaan 4A, 1261 ER Blaricum
E-mail: redactie@hkblaricum.nl

Vormgeving: Ton Hartong

IBAN: NL76 RABO 0308 4257 07

ISSN 2213-2309

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

Sedert de openstelling op de zaterdagmiddag 5 juni hebben al weer aardig wat mensen de weg naar de Kring weten te vinden. Het resulteerde mede in het verkrijgen van een aantal aardige aanwinsten, waarover meer verderop in deze uitgave. Ook lezingen, wandelingen en exposities worden weer voorbereid. Dus buiten de gewone werkzaamheden zoals beeldbank, administratie en archivering is er volop werk aan de winkel voor bestuur en vrijwilligers.

Exposities

Op 28 en 29 augustus werd zoals gebruikelijk weer deelgenomen aan de Blaricumse Ateliërdagen. In ons onderkomen exposeerden Ria Bulten-van der Mik haar glas in loodwerk en Joep Vos zijn acryl schilderijen. Over beide dagen noteerden we 208 bezoekers. Beide exposanten verkochten enkele werkstukken en er werden opdrachten verkregen. Het werk van hen is nog te zien op elke zaterdagmiddag van 14.00-16.00 uur tot half december.

Medio januari 2022 exposeren we de **tekeningen van W.G.F. Oversteegen**. Deze tentoonstelling houdt verband met de uitgave van het boekje met tekeningen van de kunstenaar. Dit boekje wordt uitgegeven ter gelegenheid van ons 40 jarig bestaan op 14 mei 2022.

W.F.G. Oversteegen - Tekening boerderij aan de Binnenweg.

Rondwandelingen

Op 14, 15 en 21 september waren er rondwandelingen voor de beleggingsmaatschappij Antaurus. Frans Ruijter en Joep Vos wandelden met meer dan 150 personen door het oude dorp.

Op 2 oktober jl. heeft Frans de najaarsrondwandeling tot volle tevredenheid

van 25 deelnemers gelopen. In ruim anderhalf uur tijd waren de deelnemers in kennis gesteld van anekdotes en bijzondere verhalen over huizen en inwoners.

Lezingen en filmavond

Op 13 oktober jl. was er in ons onderkomen de lezing over de afhandeling van de ontbinding van **Stad en Lande van Gooiland en zijn Erfgooiers**. Voor een volle zaal maakte Frans er met veel flair een boeiend verhaal van. Het is de bedoeling dat er dit jaar nog een filmavond en/of -middag komt, maar we zijn nog bezig met de samenstelling daarvan.

Jaarcijfers e.d.

In het zomernummer waren jaarverslag 2020, jaarcijfers 2020 en begroting 2021 gepubliceerd. In de daarvoor gestelde termijn zijn er vanuit de leden geen op- of aanmerkingen geweest. Derhalve zijn jaarverslag, cijfers en begroting per 1 september jl. definitief.

Het bestuur wenst u veel leesplezier.

Aandeelhoudersbewijs Stad en Lande op naam van Hermanus J. Rigter.

De HKB zoekt een secretaris

Zoals bij meerdere verenigingen is het ook bij ons een nijpend probleem om vrijwilligers te verwerven. Bij de HKB is momenteel de vacature van secretaris vacant. Het bestuur bestaat op dit moment uit vijf leden met een gemiddelde leeftijd van vijfenzeventig jaar. We kijken reikhalzend uit naar wat jongere aanwas. Ergo, wie wil onze gelederen komen versterken!

Meld u aan en kijk hoe u onze vereniging behulpzaam kan zijn.
Neem contact op via info@hkblaricum.nl of kom langs tijdens onze openingstijden.

Het ‘Wonderhuis’ en het ‘Wondervrouwtje’

Frans Ruijter

Op een dag trof ik bij thuiskomst een plastic tas aan onze achterdeur, met bijgaande foto's. De gever(ster) wilde anoniem blijven. Dit respecteren we natuurlijk, maar we mochten ze wel publiceren in Deelgenoot, het orgaan van de Historische Kring. Het zijn foto's van het voormalige ‘Wonderhuis’, waar in de twintiger jaren de bekende kunstschilder Jacob Dooijerwaard ook nog heeft gewoond.

Door deze foto's kwamen er vragen om er weer eens iets over te schrijven. Dit is in het verleden al veelvuldig gebeurd, zoals uit bijgaande verhalen blijkt. Waar stond het ‘Wonderhuis’ nu precies? Op de driehoek Angerechtsweg, Polweg en Sint Josephweg. Het is in 1934 gesloopt en onder architectuur van Hendrik Elzinga (1877-1949) is het huidige dubbele woonhuis gebouwd. Het heeft nu de adressen: Sint Josephweg 4 en Angerechtsweg 11b.

Het voormalige 'Wonderhuis', waar in de twintiger jaren de bekende kunstschilder Jacob Dooijerwaard ook nog heeft gewoond.

Boven de voordeur van Angerechtsweg 11b heeft jarenlang in mooie schrijffletters: **Het Wonderhuis** gestaan. Als eerbetoon aan de vroegere bewoners van deze plek. Hieronder staan twee verhalen over een bijzondere vrouw die in die tijd in Blaricum leefde. En waar we het nu 114 jaar na haar overlijden nog over praten en schrijven.

Wondervrouw

PUIJK, Gijsberta, ook bekend als ‘Malle Gijsje’ en ‘het wondervrouwje’ (geb. Blaricum 7-4-1832 – overleden te Blaricum 6-5-1907), genezeres van mens en dier, waarzegster. Dochter van Willem Willems Puijk (1799-1879), landbouwer, en Marretje de Zaaier (1806-1888).

Gijsberta Puijk trouwde op 9-5-1855 in Blaricum met Jacob de Jong (1828-1877), boerenknecht. Uit dit huwelijk werden 7 dochters en 4 zoons geboren, van wie ten minste 5 jong overleden.

Gijsje Puijk was de middelste van drie dochters van een land-

Gijsberta Puijk, het wondervrouwje.

bouwer en een dochter van een Blaricumse veehouder. Zeven broertjes en zusjes van Gijsje stierven op jonge leeftijd. Vóór haar huwelijk werkte ze als dienstbode. Op 22-jarige leeftijd trouwde Gijsje met de vier jaar oudere boerenknecht Jacob de Jong, met wie ze een klein boerenbedrijf begon in een eeuwenoude boerenhoeve aan de Angerechtsweg (gesloopt in 1934). Er was personeel in dienst, maar het gezin was niet rijk. Gijsje Puijk kreeg elf kinderen, van wie er tenminste vijf op jonge leeftijd stierven, en had tijdelijk ook een weesjongen in huis. In 1877 stierf haar man – haar zoons waren toen nog minderjarig. Bij het huwelijk van haar dochter, in 1886, gaf Gijsje Puijk als beroep ‘zelfstandig landbouwer’ op. In 1900, bij het huwelijk van een andere dochter, staat zij geregistreerd als ‘veehoudster’. Bekend is dat ze ook werkte als thuissspinner en -weefster.

Medische duizendpoot

Faam verwierf Gijsje Puijk als alternatief genezeres. Alle mogelijke ziekten uit Blaricum en omgeving klopten bij haar aan voor genezing. Een vrouw uit Eem-

nes, die haar bezocht om van de hoofdpijn af te komen, omschreef het publiek in de wachtkamer als 'allerlei volk, soldaten en andere mensen'. Gijsje Puijk was een medische duizendpoot. Naast hoofdpijn genas zij patiënten van kiespijn, gaf zij raad bij liefdesproblemen en adviseerde zij een moeder over haar betoverde kind. Veel indruk maakte de wederopstanding van een boer uit Blaricum die geen stap meer kon zetten en op een kruiwagen naar de wonderdokteres was gereden. Gijsje Puijk 'deed wat' en hij kon weer lopen. Ook trad ze op als veearts: ze behandelde zieke koeien en paarden. Vanwege deze medische praktijken kreeg Puijk het stereotype imago opgelegd van kruidenvrouwtje of heks. Een visser uit Eemnes die ooit als knecht bij haar had gewerkt, wist jaren na dato te vertellen dat ze 'kon toveren en heksen en meer van dat gedoe'. Zo zou Puijk paarden een nachtmerrie kunnen bezorgen en werd ze vergezeld door grote groepen zwarte kraaien. Cultuurhistoricus De Blécourt suggereert dat de verdachtmakingen aan haar adres vooral betrekking hadden op haar bemoeienissen met het vee, dat mannen als hun terrein beschouwden.

Interieurfoto's van het voormalige 'Wonderhuis', waar in de twintiger jaren de bekende kunstschilder Jacob Dooijerwaard ook nog heeft gewoond.

Ook buiten Blaricum actief

Het werkterrein van Gijsje Puijk beperkte zich niet tot Blaricum en omgeving. Volgens een krantenbericht reisde zij als genezeres stad en land af. Zo hield zij eens zitting in het Twentse Borne, waarover de *Twentsche Courant* zijn lezers waarschuwde: ‘bedoelde vrouw te Blaricum aangewezen als niet goed bij ’t hoofd te zijn en loopt soms maanden lang van huis, om hare dwaze praktijken uit te oefenen’. Volgens oudere Blaricumsers had zij ook een waarzegsterpraktijk in Amsterdam. Een van hen beschreef hoe ze in het voorjaar, als de hoopacht

In 't Wonderhuis, ansichtkaart.

betaald moest worden, te voet met onbekende bestemming Blaricum verliet om daags daarna ‘in prachtige kleren en in een vigilante: (koets) met twee mooie opgetuigde hackneys’ en met een zak geld thuisgebracht te worden.

Armenhuis

Nadat haar laatste zoon in 1900 uit huis was gegaan, verliet ook Puijk de boerenhoeve. Ze woonde eerst in bij een van haar dochters in Bussum, verhuisde erna volgens de *Gooi- en Eemlander* naar Laren, maar moet later naar haar geboortedorp Blaricum zijn teruggekeerd. In het armenhuis aan de Singel aldaar stierf Gijsje Puijk op 6 mei 1907, in de leeftijd van 75 jaar. ‘Ze kon van alles en genas velen’. Zo herinnerde een bejaarde tuinman zich Gijsje Puijk in 1962, ruim een halve eeuw dus na haar optreden als genezeres van mens en dier. Haar reputatie leefde ook voort in de volksverhalen van Blaricum en de aangrenzende dorpen Eemnes en Laren, opgetekend door de Meertens-correspondent Heupers. De daarin opgenomen verdachtmakingen van hekserij zijn nooit bewezen, maar de twijfel aangaande haar geestelijke vermogens blijkt wel uit haar bijnaam: Malle Gijsje.

Gijsje, het wondervrouwtje van Blaricum

*geschreven door Gijs L. Calis
gepubliceerd in Hei en Wei, 1970*

In de negentiende eeuw woonden in veel dorpen wondervrouwtjes. Jomanda en Greet Hofmans zouden scheel hebben gekeken van jaloezie als ze wisten over welke krachten deze vrouwtjes, volgens de dorpelingen, beschikten. Het wondervrouwtje van Blaricum heette Gijsje. Ze was wereldberoemd in heel Gooi- en Eemland.

Ik hoop dat het volgende verhaal wel naar alleman z'n zin zal zijn. Het gaat over het wondervrouwtje, dat hier in Blaricum gewoond heeft aan de Polweg in het huis van Mr. Talma en de familie Dik, welk huis in de volksmond nog wel het 'Wonderhuis' genoemd wordt. Mijn moeder zei altijd "t huis van malle Gijsje". Ze heette Gijsberta, afgekort Gijsje en voerden met z'n allen een klein landbouw- en veeteeltbedrijf met spinnen en weven als bijverdiensite. Maar ze bleven altijd even arm.

Bijzondere vrouw

In 't voorjaar, als de hooipacht betaald moest worden, zag men Gijsje te voet met onbekende bestemming Blaricum uittrekken. Enkele dagen later werd ze in prachtige kleren en in een vigilante met twee mooie opgetuigde hackneys thuisgebracht en 't geld had ze in een tas. Dankzij haar mysterieuze krachten had zij in korte tijd veel geld verdiend...

Aan de noordzijde van haar huis was een schapenkuil, een derde ongeveer van de 'Coeswaarde' in Laren, die gebruikt werd om schapen te wassen. Maar dat water, daar was iets mee. Zonder eerst bij Gijsje aan te lopen durfde daar niemand iets te ondernemen. Er kon van alles gebeuren, schapen konden er zwart van de modder uit komen, met een vreselijke ziekte of dood of helemaal niet er uit en maar blijven blaten in de kuil of onvruchtbaar worden etc.

Een jong meisje was een koe van Pé Praag aan 't 'heuien', ze zag malle Gijsje aankomen en probeerde met de koe weg te komen. Maar die koe bleef maar vreten aan de wegberm en het meisje kreeg de koe niet mee.

Gijsje zag de poging en de angst en zei: "Laat Pé eerdaags maar even langs komen, anders gaat de koe van de winter dood". Pé ging niet: "Want, nou heeft ze de koe betoverd en als ik ga dan betovert ze mijn", zei Pé. De koe ging in de winter dood.

Geloof in een goede afloop

Mijn eigen moeder had groot vertrouwen in de wondermacht van Gijsje. Moeder ging met haar zuster Betje, die tandpijn had, naar Gijsje in de avond. Er brandde geen licht op de deel en Betje was bang, vreemder nog, haar hele tandpijn was over en ze begon aan moeder te trekken. "Kom, kom nou naar huis, het is al over, kom mee". Onder de heg kwam een zwarte kat vandaan, dat was een heel slecht voorteken. Onderweg nog meer zwarte katten. Betje rilde, maar de tandpijn was over. De volgende dag weer tandpijn, ze ging niet naar Gijsje, maar in de nacht werd het zo erg, dat ze toch maar weer samen naar Gijsje trokken.

Gijsje was op en stond op de deel die zeer spaarzaam verlicht werd door een koperen lamp, die om zijn vormgeving snotneus genoemd werd. "Kommen jullie maar bij de heerd, ik wist wel dat je komme zou. Je had gisterenavond deur moeten lopen. Ik wist best dat je der was, maar nou is 't beroerder eweurde, veur mijn ook. Ik zal je wat geven en dat moet je meteen opdrinken, 't is warm en ik heb het al klaar. Dan moet je langs de groepdeur van de koster over 't kerkhof lopen en der lopen weer zwarte katten, maar ze doen je niks. Ze kanne niks meer. Op 't kerkhof zal je zo'n pijn krijgen dat al je tanden los in je mond staan. Als je thuis komt ben je beter omdat Alie der bij is, aars had ik je geeneens meer kanne helpen. Van 't voorjaar krijg je 't weer'en dan moet je zo doorlopen naar me toe, anders kan ik niet meer helpen en Alie mag niet meer meekommen".

U hoeft van dit alles niets te geloven, maar ik heb 't wel uit de mond van waarheidsgetrouwe mensen. Wel echter mag u geloven dat ik gemakkelijker dertig koeien melk dan dit kleine verhaal te schrijven.

Gijs L. Calis

Het veranderende gezicht van de Torenlaan

4 OCTOBER 1905

Men behoeft geen profetische blik te hebben om na de bestrating van den Torenlaan, de kortste verbinding tussen Laren en Blaricum, te voorspellen, dat binnen weinigen tijds op de terreinen langs den nieuwen straatweg landhuisjes en villa's zouden verrijzen.

Reeds meermalen dan ooit kwamen bij de maatschappij "Torenlaan" aanvragen tot aankoop van bouwterrein, doch willen wij waken voor revolutiebouw, voor elke ontsiering der heerlijke omgeving is te beginnen, met eisen te stellen. Dezer dagen is de bouw van de eerste villa begonnen en dat is in overeenstemming met het landelijke schoon in de omgeving, daarvoor is ontwerper, die niemand anders is dan den heer Kesteren, een waarborg. Hij toch heeft niet alleen in het Gooi, maar in het gehele land een uitstekende naam, en hoewel particulier architect, hem van regeringswege een ontwerp werd opgedragen voor een nieuw postkantoor te Laren. Dit eerste buiten zal weldra gevolgd worden door meerdere, want naar ons. medege-deeld werd, is de prijs der terreinen thans nog zeer laag, terwijl verschillende invloeden als de oprichting der school van de Gooische Schoolvereeniging, eene betere verbinding met Bussum, voorts samenwerkenden den trek naar Laren en Blaricum steeds te vergroten. Wie in het Gooi een buiten wil hebben, hij maake eens een wandeling door de Torenlaan.

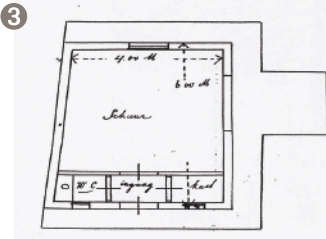
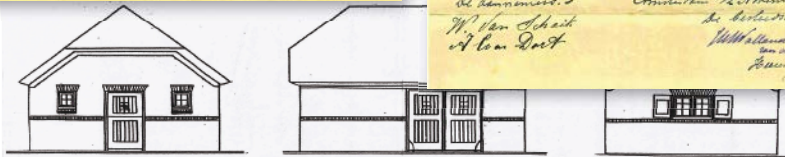
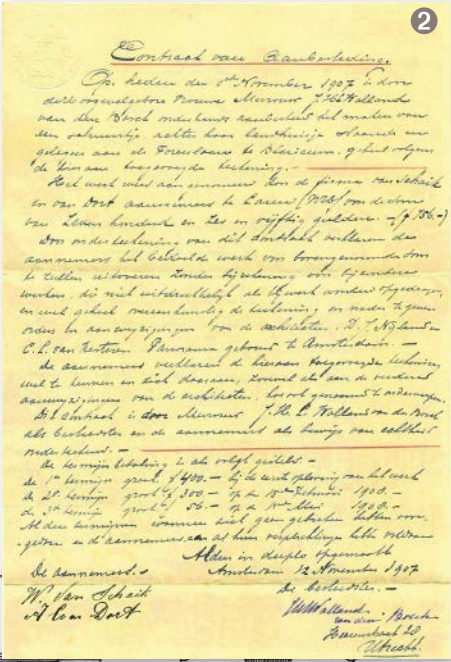
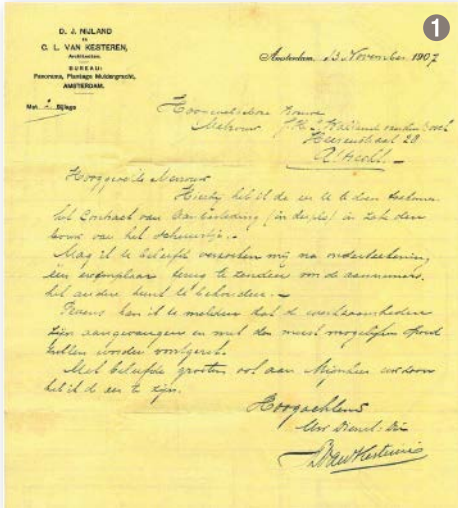
Villa 'La Planaz' aan de Torenlaan.

Onlangs zat ik weer eens in de Kroniek van Blaricum te neuzen en kwam ik nevenstaand stukje tegen. Hierin kwam ik de naam van architect van Kesteren tegen. De naam klonk mij enigszins bekend in de oren en na het even te hebben laten bezinken, wist ik waar ik deze naam in samenhang met de Torenlaan eerder was tegengekomen. Enige jaren geleden mochten wij van de nieuwe bewoners van het pand Torenlaan 56 (villa La Planaz) oude stukken met betrekking tot dit pand, over de periode 1905 tot 1964, kopiëren. In een van de eerste stukken uit 1907 inzake het bouwen van een schuurtje bij het reeds bestaande pand (zie afb. 1, 2 en 3). Opdrachtgeefster was Jonkvrouwe Johanna Henriëtte Lucia Walland van de Bosch. Zij was de echtgenote van Otto Anne Gustaaf Walland, van beroep steenfabrikant te IJsselstein¹ van 1867 tot 1873 en burgemeester van IJsselstein van 1873 tot 1879. Vermoedelijk zijn zij ook de opdrachtgevers voor de bouw van een van de eerste villawoningen aan de Torenlaan. De familie kocht in

¹ In 1867 vestigde de 24-jarige Rotterdammer Carl Ludwig Wilhelm Thormann zich in IJsselstein, waar hij met de uit Utrecht afkomstige Otto Anne Gustaaf Walland een vennootschap oprichtte met als doel het produceren van baksteen. Daarvoor werd een fabriek met een aantal knechtenwoningen opgebouwd in het waterschap Over-Oudland, ten zuidoosten van de stad, langs de IJssel. De fabriek werd De Overwaard genoemd.

de loop der jaren nog verscheidene stukken grond rond de woning aan (zie afb. 4). Zo wordt op 30 januari 1918 een stuk grond gekocht groot 6743 m² (zie afb. 5, 6, 7) van de heer Jacob van Rees, hoogleraar, als enig bestuurslid van de Vereniging Internationale Broederschap te Blaricum. Op dezelfde dag wordt ook een stuk grond verkocht aan de heer F. Kamstra (van de beddenfabriek aan de Luitjeslaan). De dochters zetten deze lucratieve handel voort en hebben menig stukje grond aan de Torenlaan, Wallandlaan en Noolseweg (toen nog Noolsche-weg) verkocht aan villabouwers en waren zo mede verantwoordelijk voor het veranderende gezicht van Blaricum in de eerste helft van de vorige eeuw.

Ron Machielse

De afmetingen der muren en daken zijn als volgt gegeven:
De breedte van de muren is 1,50 m.
De breedte van de daken is 1,50 m.
De breedte van de muren is 1,50 m.
De breedte van de daken is 1,50 m.
De breedte van de muren is 1,50 m.
De breedte van de daken is 1,50 m.

N. 17. 186.

KARTOOR VAN DE INDIENINGEN
BIJZET KADISTE
TE *Blancum*

UITTREKSEL van den Perceelsgewijzen Kadastralen
Legger der gemeente *Blancum*

ART. 176	NAAM	VOORNAAMEN	DEKKE	WOORPLAAT
1860	Walland	de Jhr. G. J. G. G. G.	2	W. H. H.
1861				
1862				
1863				
1864				
1865				
1866				
1867				
1868				
1869				
1870				
1871				
1872				
1873				
1874				
1875				
1876				
1877				
1878				
1879				
1880				
1881				
1882				
1883				
1884				
1885				
1886				
1887				
1888				
1889				
1890				
1891				
1892				
1893				
1894				
1895				
1896				
1897				
1898				
1899				
1900				
1901				
1902				
1903				
1904				
1905				
1906				
1907				
1908				
1909				
1910				
1911				
1912				
1913				
1914				
1915				
1916				
1917				
1918				
1919				
1920				
1921				
1922				
1923				
1924				
1925				
1926				
1927				
1928				
1929				
1930				
1931				
1932				
1933				
1934				
1935				
1936				
1937				
1938				
1939				
1940				
1941				
1942				
1943				
1944				
1945				
1946				
1947				
1948				
1949				
1950				
1951				
1952				
1953				
1954				
1955				
1956				
1957				
1958				
1959				
1960				
1961				
1962				
1963				
1964				
1965				
1966				
1967				
1968				
1969				
1970				
1971				
1972				
1973				
1974				
1975				
1976				
1977				
1978				
1979				
1980				
1981				
1982				
1983				
1984				
1985				
1986				
1987				
1988				
1989				
1990				
1991				
1992				
1993				
1994				
1995				
1996				
1997				
1998				
1999				
2000				
2001				
2002				
2003				
2004				
2005				
2006				
2007				
2008				
2009				
2010				
2011				
2012				
2013				
2014				
2015				
2016				
2017				
2018				
2019				
2020				
2021				
2022				
2023				
2024				
2025				
2026				
2027				
2028				
2029				
2030				
2031				
2032				
2033				
2034				
2035				
2036				
2037				
2038				
2039				
2040				
2041				
2042				
2043				
2044				
2045				
2046				
2047				
2048				
2049				
2050				
2051				
2052				
2053				
2054				
2055				
2056				
2057				
2058				
2059				
2060				
2061				
2062				
2063				
2064				
2065				
2066				
2067				
2068				
2069				
2070				
2071				
2072				
2073				
2074				
2075				
2076				
2077				
2078				
2079				
2080				
2081				
2082				
2083				
2084				
2085				
2086				
2087				
2088				
2089				
2090				
2091				
2092				
2093				
2094				
2095				
2096				
2097				
2098				
2099				
2100				
2101				
2102				
2103				
2104				
2105				
2106				
2107				
2108				
2109				
2110				
2111				
2112				
2113				
2114				
2115				
2116				
2117				
2118				
2119				
2120				
2121				
2122				
2123				
2124				
2125				
2126				
2127				
2128				
2129				
2130				
2131				
2132				
2133				
2134				
2135				
2136				
2137				
2138				
2139				
2140				
2141				
2142				
2143				
2144				
2145				
2146				
2147				
2148				
2149				
2150				
2151				
2152				
2153				
2154				
2155				
2156				
2157				
2158				
2159				
2160				
2161				
2162				
2163				
2164				
2165				
2166				
2167				
2168				
2169				
2170				
2171				
2172				
2173				
2174				
2175				
2176				
2177				
2178				
2179				
2180				
2181				
2182				
2183				
2184				
2185				
2186				
2187				
2188				

Blaricummers in het leger van Napoleon

Op 5 mei 2021 vierden we in Nederland de bevrijding van de Duitse bezetting in 1945.

In Frankrijk richtte men zich op die datum op een hele andere oorlog of beter gezegd een andere persoon: het was 200 jaar geleden dat Napoleon Bonaparte stierf.

Was het wel kies zijn overlijden te herdenken, omdat hij zoveel leed had aangericht in Europa?

Menigeen hoor je op een familiefeestje zeggen dat een voorouder ook in het leger van Napoleon gediend heeft en al of niet is teruggekeerd. Sinds kort is het mogelijk na te gaan bij welke eenheid die militair was ingedeeld. De database van het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH) is daarbij een grote hulp. Voor nadere details echter verwijst het Instituut naar de 'Service Historique de la Défense' in Vincennes/Parijs, waar slechts een deel van de stamboeken is gescand; de rest moet nog volgen.

Een voltigeur in het leger van Napoleon was een 'lichte' infanterist en een goede schutter. Hij werd ingezet om voor de linies te opereren.

Nederlandse militairen in het leger van Napoleon

Vijf jongemannen uit Blaricum zijn te vinden in de database van het NIMH, waarvan twee ook in de gescande stamboeken: Jan Klaarenbeek en Klaas Roosendaal.

Jan Klaarenbeek, inschrijfnummer 2090, is geboren te Blaricum op 26 februari 1786, als zoon van Arie Klaarenbeek en Geertruij van Daalen.

Vanaf 9 september 1809 zou Jan soldaat zijn. Hij trad op 1 juli 1810 in dienst van het 9e Regiment Infanterie van Linie van het Koninkrijk Holland, waarbij hij tekende tot 1 oktober 1816. Na de annexatie van het Koninkrijk Holland werd

NUMÉROS D'ENREGISTREMENT ET SIGNALEMENTS des SOUS-OFFICIERS ET SOLDATS.	D A T E S de l'arrivée au Corps des Recrues, LEUR QUALITÉ, LEUR DERNIER DOMICILE, ET LEUR PROFESSION.	NUMÉROS des BATAILLONS ou Escadrons, et des Compagnies.	GRADES et DATES DES NOMINATIONS à ces grades; ACTIONS D'ÉCLAT, et BREVETS D'HONNEUR.	D A T E S ET MOTIFS DE SORTIE DU CORPS. DÉCÈS. SERVICES ANTERIEURS. BLESSURES, ET CAMPAGNES DE GUERRE.
N. ^o 2060 <i>Smart</i> (prénoms) <i>Davidson</i> et al fils de <i>Jacob Davidson</i> et de <i>Christine van der Veldt</i> né le 26 janvier 1810 à <i>Graveling</i> canton de <i>Graveling</i> département d' <i>Graveling</i> taille d'un mètre <i>66</i> centimètres, visage <i>blond</i> front <i>blond</i> yeux <i>bleus</i> nez <i>droit</i> bouche <i>grande</i> menton <i>large</i> cheveux <i>blonds</i> sourcils <i>bleus</i> marques particulières <i>aucune</i>	Arrivé au Corps le enrôlé volontaire incorporé, venant du <i>g. 125e Régiment</i> conscrit de l'an <i>7</i> remplaçant un conscrit de l'an du département d compris sur la liste de désignation du canton de sous le N. ^o son dernier domicile était à <i>Graveling</i> département d' <i>Graveling</i> profession <i>Cordonnier</i>	<i>125e Corps</i>	<i>125e Corps</i>	<i>parait par la liste 1re B. - 125e Corps le 27 9bre 1812 à la Chapelle (Paris)</i>
N. ^o 2060 <i>Klaarenbeek</i> (prénoms) <i>Jan</i> fils de <i>Jan Klaarenbeek</i> et de <i>Christine van der Veldt</i> né le 26 janvier 1810 à <i>Graveling</i> canton de <i>Graveling</i> département d' <i>Graveling</i> taille d'un mètre <i>66</i> centimètres, visage <i>blond</i> front <i>blond</i> yeux <i>bleus</i> nez <i>droit</i> bouche <i>grande</i> menton <i>large</i> cheveux <i>blonds</i> sourcils <i>bleus</i> marques particulières <i>aucune</i>	Arrivé au Corps le enrôlé volontaire incorporé, venant du <i>g. 125e Régiment</i> conscrit de l'an <i>7</i> remplaçant un conscrit de l'an du département d compris sur la liste de désignation du canton de sous le N. ^o son dernier domicile était à <i>Graveling</i> département d' <i>Graveling</i> profession <i>Cordonnier</i>	<i>125e Corps</i>	<i>125e Corps</i>	<i>parait par la liste 1re B. - 125e Corps le 27 9bre 1812 à la Chapelle (Paris)</i>

Stamboek Jan Klaarenbeek, 1 juli 1810 in dienstgetreden in het leger van Napoleon.

Jan op 22 september 1810 ingedeeld bij het 125e Regiment Infanterie van Linie. Op 1 mei 1811 werd hij voltigeur: een 'lichte' infanterist en een goede schutter, die werd ingezet om voor de linies te opereren. Jan heeft in 1812 de veldtocht naar Rusland meegemaakt. Jammer genoeg werd hij, ingedeeld in het 3e bataljon, na de slag bij de rivier de Berezina op 27 november 1812 als vermist opgegeven.

Klaas Roosendaal, inschrijfnummer 4654, is geboren te Blaricum op 3 maart 1788, als zoon van Gerrit Roosendaal en Aaltje de Jong. Klaas was een loteling van het jaar 1808, het jaar waarin hij 20 werd. Hij stond op de lotingslijst van het kanton Naarden als nummer 26, een betrekkelijk laag nummer, dus moest hij opkomen. Beroep: ouvrier d.w.z. werkmán. Klaas trad toe tot het 126e Regiment Infanterie van Linie op 29 juni 1812. Het depot van het regiment bevond zich in

N. ^o 4654 <i>Rosendaal</i> (prénoms) <i>Nicolas</i> fils de <i>Gerrit</i> et de <i>Aaltje de Jong</i> né le 3 ^e mars 1788 à <i>Blaricum</i> canton de <i>Naarden</i> département d' <i>Naarden</i> taille d'un mètre <i>165</i> centimètres, visage <i>blond</i> front <i>blond</i> yeux <i>bleus</i> nez <i>droit</i> bouche <i>grande</i> menton <i>large</i> cheveux <i>blonds</i> sourcils <i>bleus</i> marques particulières <i>aucune</i>	Arrivé au Corps le 29 juin 1812 enrôlé volontaire incorporé, venant d conscrit de l'an <i>808</i> remplaçant un conscrit de l'an du département d compris sur la liste de désignation du canton de <i>Naarden</i> sous le N. ^o <i>26</i> son dernier domicile était à <i>Blaricum</i> département d' <i>Naarden</i> profession <i>Ouvrier</i>	<i>126e Corps</i>	<i>126e Corps</i>	<i>parait par la liste 1re B. - 126e Corps le 29 6bre 1812 à la Chapelle (Paris)</i>
---	--	------------------------------	------------------------------	---

Stamboek Klaas Roosendaal, 29 juni 1812 in dienstgetreden in het leger van Napoleon.

Luik, waar de rekruten een uitrusting ontvingen en hun eerste exercities uitvoerden. Hij behoorde tot het 5e bataljon, 2e compagnie. Ook hij heeft waarschijnlijk deelgenomen aan de veldtocht naar Rusland, maar er zijn geen verdere details bekend. Van de drie andere jonge Blaricummers missen we verdere details, omdat het stamboek van deze eenheden (nog) niet online beschikbaar is.

Elbert Rigter, geboren te Blaricum op 4 maart 1788, zoon van Nicolaas Rigter en Maria Raven. Onder inschrijfnummer 187 was Elbert ingedeeld bij het 3e Cohort van de Nationale Garde, met als standplaats Amsterdam. Het lag niet in de bedoeling deze eenheid in het buitenland in te zetten, maar deze bepaling werd in februari 1813, na de zo rampzalig verlopen veldtocht in Rusland, losgelaten. Het 3e Cohort werd overgeheveld naar de ‘Grande Armée’ en met andere cohorten samengevoegd tot het 146e Regiment Infanterie van Linie.

Wat Egbert precies heeft meegemaakt is niet meer te achterhalen. Feit is dat hij in 1832 is getrouwd met Teuntje Rokebrand en in 1851 in Blaricum is overleden.

Jacob Miggels, geboren te Blaricum op 2 mei 1789, zoon van Hendrik Miggels en Jaantje Vos. Onder inschrijfnummer 1952 was Jacob ingedeeld bij het 11e Regiment Huzaren, dat weer voortkwam uit een Hollandse eenheid. Aangenomen mag worden dat hij beroepsmilitair was. In 1812 was het 11e regiment actief in La Moskowa, Krasnoe en bij de Berezina. Van de 1000 huzaren die de veldtocht naar Rusland meemaakten, overleefden er 46. Ook nam de eenheid deel aan de slag bij Leipzig of de Volkerenslag tussen 16 en 19 oktober 1813 en de slag bij Hanau. Het is niet bekend wat Jacob allemaal heeft meegemaakt. Feit is dat hij naar Blaricum is teruggekeerd, waar hij in 1842 ongehuwd overleed.

Gerrit Vos, geboren te Blaricum op 10 december 1789, zoon van Jaap Vos en Mietje Keuper. Onder inschrijfnummer 1954 was Gerrit ingedeeld bij het 11e Regiment Huzaren. Gezien het nummer waaronder hij diende, moet hij samen met Jacob Miggels naar zijn legereenheid in Arras vertrokken zijn. Gerrit is helaas niet weergekeerd.

Van de vijf militairen uit Blaricum in dienst van het leger van Napoleon zijn twee personen teruggekeerd en moeten drie personen als vermist worden beschouwd.

Mevrouw I. Hoogendijk-Francken

Erfgooiersvreugde en -leed

Bet had dan toch maar eindelijk den knoop doorgehakt. Ze zouden verhuizen: een woning met twee ruime kamers zouden ze nu krijgen aan de Schapendrift. Hier waar ze nu woonden, hadden ze 't altijd maar met een kamer moeten doen; de buurt was ook niet zóó meer, als het altoos geweest was. Rondom nieuwe groote winkels, waar ze nu zoo tusschen zaten.

Aan de Schapendrift, het oudste en minst gemoderniseerde gedeelte van het Gooische dorp was 't nog zooveel gemoedelijker tusschen de lage boerderijen en landelijke arbeiderswoningen met de rieten daken. De huur zou wel wat meer bedragen, maar ze hadden ook gerekend op het buitenkansje dat hun te wachten stond en dat wel gauw zou afkomen. Want Janus, haar man, was Erfgooier en zodoende recht-hebbende op de uitkeering, die binnen weinige dagen zou uitbetaald worden. Dat liep in de honderden guldens. Het dorp was er vol van.

Van de omliggende groote gemeenten lieten de winkeliers groote reclameborden in het dorp rondgaan waarop de meest verlokken- de dingen werden aanbevolen, als mooie kleedingstukken, meubelinrichting en stofzuigers, enz, enz.

Nu Janus en Bet groter zouden gaan wonen, zouden ze allicht ook wel wat nieuws moeten aanschaffen; dat had Bet al met haar man besproken. Janus was een beste kerel, zei nooit veel, had 't altijd druk met z'n geiten en zijn land en hield alles liefst maar zooveel mogelijk bij het oude. Een Gooier van den ouden stempel. Met de jongere generatie kon hij niet al te best opschieten. Die hadden zoo geen oog en geen genoegens meer zooals hij met zijn land en met zijn beesten. En daarbij, zoo vrijpostig als ze waren tegenwoordig. Laatst nog 's avonds op Koppermaandag¹, waren eenigen om hem heen gaan staan en hadden hem ge-

Cartoon over de Erfgooiersuitkering na de verkoop van de Erfgooiersheide aan het Goois Natuurreservaat.

¹ De eerste maandag na Driekoningen (6 januari) staat bekend als Koppermaandag of Koppertjesmaandag. Op deze dag werd vroeger vaak feestgevierd, van oudsher vooral door leden van de zettters- en drukkersgilden.

vraagde of hij wel eens een zoon kreeg van Bet. Waarop hij, uit zijn humeur, over die astrante vraag, had gezegd: “k Heb nog lievers een vetten spekpannekoek dan een zoon van Bet”. Waarop ze ‘t uitgeschaterd hadden en onder luid gezang

waren vertrokken, arm in arm en sigaretten in ‘t hoofd. En Janus, het troepje nakijkend, had zijn neuswarmertje uitgeklopt en dacht aan zijn eigen jeugd, aan den tijd, toen hij nog een jonge kerel was. Dan moest je ‘s avonds om tien uur binnen zijn, daar mocht niks aan mankeeren. En wanneer je ‘t heele jaar goed oppaste mocht je in den zomer naar Kevelaar “kuieren” om mee ter processie te gaan. Want met de spoor was ‘t te duur. Maar juist die verre tochten te voet vergat Janus niet zoolang hij leefde.

De volgende week alzo verhuisden ze naar de Schapendrift. Den Woensdagmorgen daarop ging Bet naar de markt in het naastbijgelegen groote dorp. En het gebeurde dat, door een der straten kuierende, haar aandacht werd getrokken door een mooi vloerkleed, dat buiten hing. De winkelier, bij haar gekomen, wist haar te overreden om ook eens binnen te kijken en het eene woord haalde het andere uit. Bet vertelde dat ze erfgooiers waren en dat ze nu ook een nieuwe woning hadden betrokken. Wat een prachtige meubels waren hier! En wat vroeger van dit alles onbereikbaar voor haar was, dat kon ze nu ook allemaal koopen als ze wilde. Want de gedachte aan de uitkeeringssom, waar ze mee opstond en mee naar bed ging, was voor Bet als een gouden berg, die niet afgegraven kon worden. Wat zouden die meubels en die kleeden, die gordijnen met groote bloemen mooi staan in haar nieuwe woning! “Gaat u er maar eens in zitten,” noodigde de winkelier en Bet zette haar tasch bijzijden en verdween in een zeer lagen diepen stoel met aan alle kanten fluweel. Nog nooit had ze zóó zacht gezeten en dan daar vóór haar, die spiegel met die gouden engeltjes er op!

Aan de andere zijde van den winkel was ook een kleerenafdeeling. Al zoo lang hadden ze met hun oude “spullen” geloopt. En wanneer ze nu eens goed wat

van alles insloegen, hoefden ze 't verder nooit meer te doen. Want al verschilden ze twintig jaar samen, Bet was ook niet jong meer!

Daar de winkelier bereid bleek, op enkele dingen wat te schipperen, was wel dra de zaak voor elkander. Janus hoefde dan maar te teekenen en direct na de uitkeering zou betaald worden. De winkelier zou alles: zes stoelen met fluweel overtrokken, een nieuwe tafel, spiegel, klok met speelwerk en nieuwe kleeren op zicht, voor Janus, met de auto thuis laten brengen. Dat kon nog juist gebeuren, want de wagen was vrij en wanneer de juffrouw zin had, kon ze naast den chauffeur met de nieuwe spullen naar huis rijden. Bet rekende uit alles voor nog geen driehonderd gulden. Dan hielden ze nog een flinke schep over.

“Hoe is de naam van uw man?” vroeg de winkelier, bij het opmaken der nota. “Wel, Janus van Tymen van Krelisoom,” antwoordde Bet. Maar Janus zijn achternaam moest er aan te pas komen. “Bij ons is dat nooit,” zei Bet, “wij kennen ze allemaal alleen van de bijnamen, maar als je het zoo wil, dan hiet hij: Janus van Tijmen van Krelisoom de Gooijer.”

“Wanneer uw man hier nu maar even zijn naam onder wil zetten,” zei de winkelier, “dan is alles in orde.”

De auto kwam voorgespreiden, alles werd ingeladen en Bet stapte breed in bij den chauffeur. En voort ging het op huis aan.

“Jongen, wat een dag, wat zou Janus wel opkijken, als daar die “autau” het erf kwam opgereden.” Bet droomde, waar alles moest komen te staan en te hangen. Ze hield altijd wel van pronken, maar dat ze nog eens zoo prachtig zou wonen. In een ommezien hadden ze 't dorp bereikt, en Bet wees den chauffeur, welke weggetjes in te rijden.

Janus, van jongs af gewend vroeg op te staan, had in den morgenuren zijn nieuwen tuin omgespit en lag na het middagmaal een uurtje “te bedde”. Bet zou nu wel gauw thuis kommen; de achterdeur was op de klink en ze kon er in. Maar hij schrok plotseling uit zijn dommeling wakker van een auto, die vlak voor zijn huis scheen stil te houden. “Hoor die kippen toch eens spoken,” dacht Janus, “wat is dat voor een leven”?

De deur ging open en Bet kwam binnen met een stralend gezicht. En achter haar

Blaricums interieur met boerin in klederdracht.

een vreemde heer met een brief in zijn hand. “Janus” zei Bet, ik heb wat nieuwe spullen gekocht. En nou mot je even je naam zetten.”

“Als ‘t u blijft, mijnheer,” en de chauffeur overhandigde Janus, die met z’n blauwe slaapmuts nog in de bedstee lag, de nota: “als u maar even wil teekenen dan kunnen we gaan afladen en in huis zetten.”

Janus zette zijn bril op, bekeek den “brief”, las onderaan een somma van f 298 te betalen. Hij keek met groote oogen Bet aan en zei toen tot den chauffeur: “Dat doe ik vast niet” en tot Bet: “ben jij mal geworden? Denk je dat ik daar mijn naam onder zet?” “Jongetje,” (tot den chauffeur) ga jij maar weer gauw veromme met je mooie spulle, hoor; we zullen zóó wel annullen.” Hoe Bet ook praatte met den chauffeur er

bij, Janus was niet te bewegen om zijn naam te zetten, zoodat er niets aan te doen was en de chauffeur onverrichterzake weer kon vertrekken.

Maar hiermede was het drama, helaas, nog niet afgelopen. Bet was buiten haar zelve van woede en drift, nam den bezem, die om den hoek van de deur van het achterhuis stond en begon in het wilde weg in de bedstee te slaan, waar Janus lag “Jou arge kerrel,” zei ze, “waarom wou je niet teekenen: ‘t zijn toch evengoed mijn centen als de jouwe?” Er kwam nog veel meer aan ‘t adres van Janus, wat minder geschikt is om hier herhaald te worden. Maar Janus had in dit geval vóór alles aandacht voor den bezem, dien hij na enige verwoede aanvallen te pakken wist te krijgen. Hij hield stevig vast. Bet rukte ook, tot plotseling de steel loschoot en Bet met een harden smak achterover neersloeg op den tegelvloer.

Janus was nu onmiddellijk het bed uit, want Bet lag voor dood op de steenen. Hij ging gauw naar de bureu om hulp en met z’n allen droegen ze Bet nu in de bedstee, waar ze spoedig weer tot bewustzijn terugkeerde, maar zich toch pijnlijk gevoelde en nog wel veertien dagen met een stijven heup heeft gelegen. De uitkeering geschiedde. Het geld werd vastgezet op de Boerenleenbank.

En dit is het einde van de historie van Janus en Bet.

Eerder verschenen in de Gooi- en Eemlander van 1 maart 1933.

Interieur Blaricumse boerderij.

Blaricumse kerkschatten: miskelken

De Sint Vitusparochie heeft verschillende kelken gekregen van overleden priesters. Wie zijn die priesters en welke kelken hebben zij aan de kerk gegeven? Een paar voorbeelden uit het “Rijke Roomsche Leven”.

In de boerderij Kerklaan 3 heeft jarenlang een grote foto gehangen met daarop drie miskelken die het bezit waren geweest van familieleden. Bijzondere miskelken. Twee daarvan waren gemaakt met het goud dat afkomstig was van de oorijzers van Gooise familieklappen. Ook is gebruik gemaakt van bloedkorallen die gedragen werden bij de Gooise streekdracht. De foto met de drie miskelken hangt nu in de sacristie van de Sint Vitusparochie. De kelken die op deze foto staan zijn na het overlijden van de eigenaren aan de parochie gegeven. In dit artikel schets ik de geschiedenis van de eigenaren van deze kelken en hoe de kelken in het bezit van de Sint Vitusparochie zijn gekomen. Een groot deel van de informatie is afkomstig uit het familiearchief Huijsman/Heerschop/Rigter dat zich bevond in de inmiddels verkochte boerderij Kerklaan 3.

De miskelken en hun eigenaren

De drie miskelken in de sacristie van de Sint Vitusparochie. Foto Joep Vos

Jan, Joannes, Heerschop (1862-1928)

De oudste kerk was van pastoor Jan, doopnaam Joannes, Heerschop. Jan is de zoon van Elbert Heerschop (1818-1895) en Dorothea Heerschop-Huijsman (1822-1905). Elbert was landbouwer en de laatste boerenburgemeester van Bla-

ricum. Het gezin Heerschop-Huijsman woonde in de boerderij Kerklaan 3, die gebouwd was door de vader van Dorothea, meester-timmerman en burgemeester Elbert Huijsman (1784 -1859). Op 13 jarige leeftijd gaat Jan naar het kleinseminarie, waarschijnlijk Kuilenburg in Culemborg. Daar volgt hij de gymnasiale opleiding waarna hij naar het grootseminarie vertrekt, waarschijnlijk Rijsenburg in Driebergen. Zijn studie wordt onder andere gefinancierd vanuit een nog steeds bestaand familiefonds: de Fundatie van Laurentius van der Aa. In Driebergen krijgt Jan zijn theologische opleiding. Op 15 augustus 1887 wordt hij in de kathedraal van Utrecht, de Sint Catharinakerk, toen Metropolitaankerk genoemd, tot priester gewijd. Zijn Plechtige Eerste H. Mis draagt hij op op 17 augustus 1887 in de St Josephkerk te Blaricum

Ter gelegenheid van zijn wijding krijgt hij een miskelk, een gotische kelk, vervaardigd in de Duitse bedevaartsplaats Kevelaer, door de goudsmid Frans Wilhelm van den Wyenberg. De cuppa (de binnenkant van de kelk) en pateen (het schaalpje dat op de miskelk ligt) zijn van zuiver goud. Het goud was afkomstig van de oorijzers van de Gooise kappen van zijn familie. Op de voet van de kelk ligt de trouwring van zijn moeder Dorothea Heerschop-Huisman. De priesterlijke loopbaan van Jan staat beschreven op zijn bidprentje, een unicum in

Voorbeeld Blaricums oorijzer gedragen door Aaltje Koppen-de Graaf.

Foto collectie Openluchtmuseum

Miskelk van Jan Heerschop

Foto Joep Vos

1928: op bidprentjes staan doorgaans allerlei gebeden, maar op het bidprentje van Joannes staat zijn complete cv met nog een klein gebedje. Informatie over zijn priesterschap is te vinden in artikelen die in lokale kranten zijn verschenen ter gelegenheid van aantreden of vertrek als kapelaan of pastoor.

In het familiearchief bevinden zich diverse krantenknipsels waarin werkzaamheden en feesten van Joannes Heerschop vermeld staan. Ook trof ik een treinkaartje 1e klas van Roosendaal naar Lourdes aan gedateerd 1894 op naam van 'vicaire Joannes Heerschop' en een foto met de vermelding 'Heer-oom in Davos'.

Joannes is vier jaar kapelaan in 's-Heerenberg geweest. Bij zijn afscheid eind 1904 werd de 'hoogst verdienstelijke kapelaan' geroemd om wat hij tot stand heeft gebracht. Dat zullen weinigen hem nadoen staat er geschreven. Onder zijn energieke leiding werd de 'St.-Jozefvereniging' opgericht, die sinds een jaar een prachtig eigen gebouw met vele ruime zalen heeft. Hij liet een Kruisverbond [drankbestrijding] achter met 300 leden, een Maria-vereniging met 500 leden, een katholieke bibliotheek met 600 [!] boeken en een bloeiend jongenspensionaat met een tekenschool en een cursus taal en rekenen.

Bidprentje Joannes Heerschop.

Bid voor de Ziel van Zaliger
JOANNES HEERSCHOP
 geboren te Blaricum 6 Juli 1862

Priester gewijd te Utrecht . . .	15 Aug. 1887
Assistent te Kloosterburen . . .	12 Sept. 1888
Kapelaan te Vinkeveen . . .	5 Juni 1889
Kapelaan te Hengelo, (O) . . .	30 Juni 1896
Kapelaan te 's-Heerenberg . . .	15 Febr. 1900
Pastoor te Kockengen . . .	4 Jan. 1905
Pastoor te Mijdrecht-Wilnis . . .	19 Dec. 1919

na voorzien te zijn van de H.H. Sacramenten
 overleden 7 Aug. 1928 te Mijdrecht en begra-
 ven aldaar 11 Aug. d.a.v.

LAAT ONS BIDDEN.

Geef, Heer, bidden wij U, dat de ziel van
 Uw dienaar Joannes, dien gij in dit leven met
 de priesterlijke waardigheid hebt gesterd, zich
 in de glorie des hemels altijd moge verblijden,
 door Christus onzen Heer. Amen.

Onze Vader — Wees gegroet.

Heer geef hem de eeuwige rust en het eeu-
 wig licht verlichte hem.

Dat hij ruste in vrede.

A. Hogenes, Koster, Mijdrecht-Wilnis.

Blaricumse gasten bij het 25-jarig priesterfeest van Joannes Heerschop. Foto archief HHR

Het zilveren priesterfeest van Joannes werd in 1912 in besloten maar ook in uitgebreide kring in Kockengen gevierd, waar hij toen pastoor was. De kerk en de pastorie waren met ‘prachtige levende bloemen en planten’ versierd. In de kerk waren de wapens van Blaricum (zijn geboorteplaats) en van

De wonderbaarlijke pastoorsvermenigvuldiging. Joannes Heerschop had als hobby fotograferen en beeldmanipulatie. Foto archief HHR

de plaatsen waar Joannes gewerkt had, Kloosterburen, Hengelo, Vinkeveen, 's-Heerenberg en Kockengen, opgehangen. Er werd een plechtige H. Mis opgedragen door de Hoogerwaardse Heer Van Schaik van het seminarie Kuilenburg. De feestrede werd gehouden door de neef van Joannes, pater dr. Piepers, geboren in Blaricum, een jezuïet woonachtig te Nijmegen. Als cadeaus werden door de vereniging ter bestrijding van drank ‘zes zilveren vorken en dito lepels met voorsnijmessen’ gegeven en door de parochianen een drietal kerkelijke gewaden.

Uiteraard waren de burgemeester en de dorpsarts aanwezig.

Joannes Heerschop ten tijde van zijn 40-jarig priesterfeest. Foto archief HHR

Van dit priesterfeest bestaat nog een mooie foto waarop de Blaricumse familieleden in streekdracht staan. De foto is waarschijnlijk door de pastoor zelf genomen. Fotograferen en beeldmanipulatie was zijn grote hobby. Drie dames dragen de zogenaamde vierkante muts, zeven de Gooise staartkap, een, een familielid uit Cothen, draagt de staartkap in de mode van de Vechtstreek. Drie dames dragen geen streekdracht. De kleding bij de vierkante muts hoort specifiek bij deze muts. De kleding van de overige dames is uitwisselbaar ongeacht de hoofdbedekking.

Ter gelegenheid van zijn vertrek uit Kockengen verscheen een zeer uitvoerig artikel in een krant waarin de prestaties van de pastoor werden geroemd. In 1927 vierde hij onder grote belangstelling zijn 40-jarig priesterschap in Mijdrecht.

Een jaar na zijn 40-jarig priesterfeest, dat onder grote belangstelling gevierd werd in zijn toenmalige parochie Mijdrecht, overleed op 7 augustus 1928: 'beminde Heerbroer en Heerroom, de Zeer Eerwaarde Heer Joannes Heerschop Pastoor te Mijdrecht-Wilnis'. De gezongen uitvaart werd gehouden op zaterdag 11 augustus om 9 uur. De pers berichtte hierover uitvoerig en besteedde veel aandacht aan de verdiensten van de pastoor. 'Hij de fijnbesnaarde Priester die als een vader was voor zijne kinderen. Wat onnoemelijk veel heeft hij niet tot stand gebracht, alles voor de welstand der zijnen. Die als een Vader der Armen altijd weldoende rondging en lenigde, waar nood was, die altijd met raad en daad klaar stond'.

Kinderhulde. Archief HHR

Een paar weken na de uitvaart vond op woensdag 22 augustus 1928 een boelhuis 'van een zeer mooien inboedel' plaats op verzoek van de erven. De inboedel bestond onder meer uit: huiskamer-, herenkamer-, slaapkamer- en zaalameublementen waaronder een eikenhouten schrijfbureau, antieke kasten, een secreta-rie, buffetten en linnenkasten; antieke porseleinen borden, kommen en vazen; tafel- dessert- en ontbijtzilver, een keukeninventaris waaronder een nog nieuw fornuis. Verder nog een Hammond-schrijfmachine en een auto, een Ford Sedan.

De overdracht van zijn miskelk wordt vermeld in het Registrum Memoriale van de parochie St. Joseph/St. Vitus te Blaricum: in het jaar Anno Domini 1930 wordt vermeld dat de Z.E. heer pastoor Joannes Heerschop, geboren te Blaricum op 6 juli 1862, overleed te Mijdrecht. En dat hij zijn prachtige gotieke kelk, vervaardigd te Kevelaer, aan de R.K. parochie te Blaricum schonk.

Dr Gerrit, Gerardus, Piepers S.J. (1870-1928)

De tweede kelk op de foto is waarschijnlijk eigendom geweest van Gerrit Piepers, een neef van Jan Heerschop. Gerrit was een zoon van Jacob Piepers, koopman en Agatha Piepers-Huijsman, een zus van Dorothea Heerschop Huijsman. De familie Piepers woonde in de boerderij op de hoek Brinklaan Dorpsstraat te Blaricum. Gerrit, waarschijnlijk ook gesteund door het familiefonds De Fundatie van Laurentius van der Aa, volgde een ander traject dan Jan die wereldheer was. Gerrit trad na of tijdens zijn studie in bij de Sociëteit van Jezus, de jezuïetenorde. Na zijn studie promoveerde hij in 1903 in Leiden tot doctor in de klassieke letteren. Zijn proefschrift in het Latijn is gevonden in het familiearchief van Kerklaan 3. Het is getiteld *Quaestiones anathematicae*. Het gaat over verschillende aspecten van de Griekse godsdienst, onder andere over de wijgeschenken die de oude Grieken in de tempels van hun goden hadden geplaatst. Op 26 augustus 1906 werd Gerrit in Maastricht in de jezuïetenkerk tot priester gewijd. Vervolgens werd hij in 1907 benoemd tot leraar in de oude talen aan het Canisiuscollege te Nijmegen. In 1910 werd hij aan datzelfde college rector van het gymnasium.

Gerrit Piepers. Foto archief HHR

Miskelk van Gerrit Piepers.

Foto Joep Vos

Af en toe hield hij lezingen met lichtbeelden bijvoorbeeld in 1909 over Pompeï bij de Jongeliedenvereniging in Rotterdam. In 1910 gaf hij les tijdens de Nederlandsche vakantieleergang te Leuven zowel aan mannen als vrouwen. Speciaal was een voordracht over Vergilius en de bijenteelt in 1917 bij de 'Vereeniging tot het bevorderen van de beoefening der Wetenschap onder de Katholieken te Nederland' in het Palacehotel te Scheveningen. Over dit onderwerp heeft Gerrit ook een artikel geschreven en daarin staat dat hij in zijn schaarse vrije tijd amateur imker was. Op 15 augustus 1928 overleed pater dr. G. Piepers S.J. in het St. Canisiuscollege te Nijmegen.

Jan Walraven (1909 – 2001)

De derde kelk is afkomstig van pastoor Jan Walraven. Jan was een kleinzoon van Richarda Dorothea van den Brink-Heerschop (1856-1898), een zus van pastoor Heerschop. Regelmatig bezocht Jan de zussen van zijn moeder, Maria (1858-1936) en Dorothea (1865-1943) Heerschop, die niet gehuwd waren en in de boerderij Kerklaan 3 waren blijven wonen.

Toen hij priester gewijd werd kreeg hij een miskelk waarin de gouden kappen en de bloedkoralen van de Gooise klederdracht van de tantes verwerkt waren. Aan de binnenkant van de voet van de kelk staat: ‘Johanni Walraven quo die primam divinae maiestati hostiam immolavit Maria et Dorothea Heerschop mater terae eius magnae D.D. an M.CMXXXIV A.D.XI.KAL.AUG’. (Voor Johannes Walraven, waarmee hij de eerste dag het offer aan de goddelijke majesteit heeft opgedragen, van Maria en Dorothea Heerschop, zusters (‘tweede moeders’) van zijn grootmoeder. Buiten op de voet staat VITIS VERA: de ware wijn (stok)). En uiteraard waren een tante uit Blaricum en een aantal Blaricumse neven en nichten aanwezig op het feest ter gelegenheid van zijn priesterwijding in juli 1934 (zie foto).

Jan Walraven met genodigden ter gelegenheid van zijn priesterwijding in juli 1934. Foto archief HHR

Na zijn priesterwijding was hij kapelaan te Glanerbrug en Deventer. In 1953 werd hij pastoor te Beek en in 1961 pastoor van de parochie O.L.V. van Altijddurende Bijstand in Bilthoven. In 1970 ging hij met emeritaat. Hij overleed in 2001 in Bilthoven. In zijn testament had hij bepaald dat de kelk die hij bij zijn priesterwijding had gekregen, aan de kerk van Blaricum geschonken moest worden. De kelk is officieel overgedragen. De executeur-testamentair kwam samen met de huisgenote van pastoor Walraven, mevrouw Greet Knus, de kelk in Blaricum brengen. De kelk zat met de pateen en het lepeltje in een prachtige kelkdoos, een foedraal, gevoerd met rode stof. Mevrouw Knus vertelde dat de pastoor lang nagedacht had over de bestemming van de kelk. Uiteindelijk had hij voor Blaricum gekozen omdat de grootmoeder van de pastoor, Dorothea Heerschop-Huijsman, in Blaricum was geboren.

Miskelk van Jan Walraven.

Foto Joep Vos

Dorothea en Maria Heerschop bij elkaar op bezoek. Met en zonder kappen. De foto met beeldmanipulatie is vervaardigd door pastoor Heerschop. Foto archief HHR

En zoals hiernaast al vermeld was pastoor Jan Walraven vaak bij zijn oudtantes in Blaricum op bezoek. Uit het codicil bij zijn testament, aanwezig in het familiearchief, bleek dat Blaricum voor hem belangrijk was gebleven. ‘Als dank en herinnering vermaak ik de miskelk aan de Sint Vitusparochie in Blaricum’.

Maria Boersen

Verder lezen?

Dit artikel is gebaseerd op een serie artikelen gepubliceerd in het tijdschrift *Tussen Vecht en Eem* getiteld: *Familiearchieven een rijke erfenis*.

Bij deze artikelen is gebruik gemaakt van een omvangrijk familiearchief van de familie Huijsman/Heerschop/Rigter dat aanwezig was in de boerderij Kerklaan 3 te Blaricum.

Voor een bronnenoverzicht, literatuur en noten: zie deze artikelen:

Het eerste artikel, Maria Boersen, *Vensters op een Gooise boerenfamilie*, is verschenen in *Tussen Vecht en Eem*, 38e jrg nr 1 maart 2020, p 43-46.

Het artikel Blaricumse *Kerkschatten: miskelken*, is gebaseerd op de artikelen:

- Maria Boersen, *De Fundatie van der Aa* in: *Tussen Vecht en Eem*, 39e jrg nr 2 juni 2021 p. 98-109
- Maria Boersen, *Schilderij met onbekende dame*. Speurtocht naar een antwoord op drie vragen in: *Tussen Vecht en Eem*, 39e jrg nr 1 maart 2021 p. 45-55.

Het tijdschrift *Tussen Vecht en Eem* wordt aan donateurs van *Tussen Vecht en Eem* toegezonden. Losse nummers zijn nog verkrijgbaar bij *Tussen Vecht en Eem* (zie website tussenvechteneem.nl) of bij de Blaricumse Boekhandel.

Nieuwe aanwinsten

Bijzonder deze keer zijn de twee abstracte werken van Co Loeber en een groot rond schilderij vervaardigd door Willy Verwey. Zij maakte dit werk tijdens de plein-air schilderwedstrijd die destijds werden georganiseerd door de Stichting Promotie Blaricum.

672 – Mevr. H. Schadee

3 Fotoalbums van het bejaarden-
uitstapje in 1949.

673 – Dhr. H. van Mill

Schilderij Willy Verwey.

673

674 – N.N.

2 werken van Co Loeber.

674

675 – Mevr. T. Klein-Calis

Diverse documenten.

676 – Mevr. I. Wiegers

Diverse bidprentjes.

677 – Mevr. G. Kaarsgaren-Smit

Boek “Wie is Blaricum”,
boek “De Gooische Dorpen”,
boek “het land van Gooi en Eem”,
boek “Stad en Land van Gooiland”,

678 – N.N.

Theelepeltje jeugdherberg “Zonnehoeve”.

678

679 – Mevr. Poolman-Simons

Diverse boeken betreffende
“Stad en Lande” en Erfgooiers.

680 – Dhr. B. Ris

Verkiezingsposters en brochures
Progressief Blaricum.

680

681 – Fam. Borsen

Boerenkostuum Bep Borsen.

682 – Dhr. J. van Delft

Programma Stockcar races in 1972,
documenten Vliegweg 9
(brand villa Menten).

682

683 – Mevr. Venema

Petroleumstel,
spaarpot Rabobank,
verfbrander,
karbietlamp.

683

684 – Mevr. Jenzema

Koperen doofpot,
koperen koffiepot,
koperen theepot,
2 aarden kruiken,
voetenstoof.

685 – Mevr. L. Bakker-Krijnen

12 Fotoalbums betreffende pater
Bart Krijnen.

684

Een goed voerman

Van Jan Albers van der Linden, de bekende modelbouwer, kregen we ooit een interessant artikel uit de oorlogstijd. Het is een overdruk van een verslag van Henk Braber, de man van de “Boerenwagenclub”. Die bracht in die jaren verschillende oude wagens en onderdelen naar het Openluchtmuseum van Arnhem. Hij had hierbij hulp van boer Klaas de Jong uit Blaricum met wagen en paard. Het paard was Adassa.

VORT ADASSA!

Van 1942 tot 1946 leidden wij de propaganda voor het Rijks Openluchtmuseum te Arnhem. De directeur had als stelregel: je handen moeten voor meer dan één ding goed staan. En naast zijn functie kreeg menigeen nog een nevenfunctie. Mij werd naast de afdeling Propaganda de zorg over de voertuigen en landbouwgereedschappen toevertrouwd. Vandaar mijn contact met Adassa en haar baas, Klaas de Jong van Blaricum.

Verscheidene aankopen, in het bijzonder voertuigen, moesten naar het Openluchtmuseum te Arnhem worden gebracht. Dat was vóór de oorlog geen punt. Je huurde een transportauto met “koeien-klem”, en vooral in de dagen van de felle concurrentiestrijd kwam het vrachtje snel en voor een fluitje over. Maar na enige jaren oorlog waren de meeste moderne vrachtauto's door “onze beschermers” gevorderd en de expediteurs wachtten zich wel om met de bruikbare wagens, die zij nog bezaten, op de weg te komen. Neen, die waren wel onder een hooiberg of in een achteraf schuurtje verstopt. Vordering was immers aan de orde van de dag!

Het vervoer van voertuigen en andere grote aankopen kon ook niet meer per trein geschieden. Diefstal, zowel van de ene als van andere zijde, was meer regel dan uitzondering. Een “drieling”, een boerenwagentje, dat het midden houdt tussen een speelwagen en een normale boerenwagen, reisde per trein van Gorcum naar Arnhem, een afstand van 2 treinenuren, in nota bene drie weken. Wij hadden het voertuigje al afgeschreven en vermoedden, dat de wagon onderweg op weg was naar de “Heimat” of ten prooi was gevallen aan een of andere bomaanval of beschieting. Als het dan niet meer per transportauto en niet meer per trein kon dan moest het maar per paard en wagen. En zo stapten we op zekere dag naar Klaas de Jong. Die De Jong is voor de Boerenwagenclub geen onbekende, hij kreeg op de Algemene Vergadering

te Bilthoven in 1946 als eerste het Ere-Diploma van deze vereniging en ter gelegenheid van de tweede Boerenwagendag zwaaide de burgemeester van Meerkerk hem nog eens - en terecht - lof toe. Klaas de

Model van een hittekar.

Jong zei, dat-ie een *“aldergruwelijkste hekel an de moffen had en dat-ie niet liever dee, dan te zorregge dat mooie spulle uit d'r knuiste bleve. En as meheer de Dirrekteur wou, dat hij goederen vur d'm (hem) naor Arrenem brocht, dan kondie op d'm rekere (rekenen).”* Hij zou dan zijn ouwe brave paard Adassa nemen, een oud gammel tuig en de Gooise melkenskar. Dat alles zouwe ze zo gauw niet vordere. Achter de kar bond hij de wagens wel, die naar Arnhem moesten, en de andere zaken *“lee-die-d'rin”*. Hij zou perbere (proberen) met zijn spulletjes steeds uit handen van de moffen te blijven en zijn vrachtjes zonder mankeren te Arnhem afte leveren. En dat is gebeurd ook! Klaas kon natuurlijk niet voor ieder vrachtje naar Arnhem rijden en daarom werd besloten het een en ander in Blaricum in de stallen achter *“Jagtlust”* te verzamelen en als er dan genoeg bijeen was of onderweg naar Arnhem kon worden opgepikt, dan werd de reis uitgestippeld en de datum bepaald.

Wij laden kasten en maken ons populair met het lossen van stro

Het was nog stikdonker. Klaas hong de langterinkies voor en achter aan de wagen. Hij bracht voor zijn paard een flinke hoop hooi *“aan boord”* en *aangezien meheer Braober zee asdat d'r breekboare waor meegong van Amsterdam naar huis*, had ie ook *“wat”* stro meegenomen. Vrouw de Jong zette het *“trommetje”* met brood in het voermanskistje, een laatste groet en voor de zoveelste maal weerklonk het *“Vort Adassa!”* Ditmaal ging de reis eens naar Amsterdam, Blaricum, Bussum, Naarden, Karnemelksloot, de Hakkelaar, Muiden, Diemen, Hartveldschebrug, Amsterdam. Tjonge wat kun je het koud krijgen op zo'n duistere najaarsmorgen. De das werd nauwer aangehaald, de

jas hoger dichtgeknoopt en het dek stevig over de knieën getrokken. Hè je ‘t koud meheer Braober? vroeg de voerman olijk. Als die zijn pruimpie maar tussen de kiezen had, dan had ie geen kou, ja desgewenst geen honger en geen slaap. Maar owee als ie zijn paar tabaksblèrtjes vergeten had... Ik dacht wel’s aan aanrijdingen in verband met die donkere ochtenden en avonden, en die vervloekte verduisterde lampen van voorbij-razende moffen-auto’s, aan razia’s en aan vordering van paard en wagen, Maar Klaas de Jong dacht nergens aan, ja toch, aan één ding dacht ie donders goed. En dat was: aan de mogelijkheid om onderweg in een beschutte stal zijn paard even te kunnen voeren en drinken te geven. Op menige reis hebben wij ondervonden hoe moeilijk dat was. De stallen bij de café’s, logementen en hotels waren veranderd in garages. Bij de voorname behuizingen klopte je in de regel niet zo gauw aan. Maar deed je dat, dan vond je daar meestal de stal al lange tijd voor een ander doel in gebruik, of geheel in onbruik en met totaal vervuilde boxen onder een soms tochtig en lek dak. Kwam je langs boerderijen, dan lag de zaak gunstiger, hoewel de ene streek niet de andere is, de ene boer niet de andere en de ene stal niet de andere. Klaas keek dan vaak naar het hek, en als dat ‘m ansting (aanstond) zou de stal hem ook wel bevallen. Ditmaal trof de Jong het en kon hij zijn paard onder Diemen uitspannen en even in een welonderhouden stal laten rusten, eten en drinken. In Amsterdam werd overeenkomstig de orders geladen. Hier een partij oude handbogen, daar een paar antieke kasten, elders oud aardewerk en een doos met rokken en hoeden waarschijnlijk van de Waterlandse klederdracht. Er werd door de Jong over-

eenkomstig de orders geladen, maar ook zonder orders gelost. Hij had al gauw door dat hij veel te veel stro had meegenomen en toen zijn wagen gaandeweg voller werd, liet hij voor elk adres maar wat stro achter. “Dat viel niet zo op”.

Muiden Hakelaarsbrug rond 1905.

Maar menige antiquair zag ons, althans wat dat presentje betreft, met gemengde gevoelens gaan. En ze moesten er drommels gauw met de bezem bij zijn, anders had de lieve straatjeugd zich van zo'n halve strobaal meester gemaakt en was het leed niet te overzien. Dan lag bij zo'n antiquair de hele straat vol stro en zou het strospoor naar zijn adres wijzen en de politie was in die zaken lang niet mals! De grootste hoop stro kwakte onze ondeugende voerman neer voor de statige trappen van het Stedelijk Museum aan de Paulus Potterstraat, waar wij een kast moesten laden. En De Jong láádde goed maar loste nog beter. De lange magere portier daar moppert misschien over die lompe stroboer op klompen.

Een ontmoeting met een kamerheer, een nieuwsgierige familie en een verbalisant

Een andere keer leidde de route door de Tol bij de Molletjes naar Eemnes, Groeneveld, Soestdijk, Bilthoven en de Bilt naar Utrecht. Daar zouden we bij het Maliebaanstation een drietal tilbury's van verschillend type overnemen van een wagenmaker uit het beneden-Vreeswijkse. Die baas was al voor dag en dauw op weg gegaan en was prompt op tijd met zijn karavaan in Utrecht. Hij had in de achterste tilbury wat ondermaats goed (jongelui beneden de leeftijd voor uitzending naar Duitsland) meegenomen. Die konden als de boel soms in een scherpe bocht dreigde klem te lopen, een flinke keel opzetten en dan hield de voerman wel in. Die dag was het in Utrecht alles behalve pluis. We werden verscheidene malen aangehouden, doch kwamen tenslotte toch de stad uit. In een Utrechtse buitenwijk, in de buurt van De Bilt stapte een bijzonder kieskeurig heertje met zijn hondje het hek van zijn villa uit. De Jong zag 'm voor ons uit wandelen en vond het net een gepussjeneerd Kamerheer in buitengewone dienst. Hij gaf mij de teugels en vóór ik en vóór de Kamerheer i.b.d. wisten wat er aan de hand was, sprong ie van de bok, pardoes met zijn twee platte klompen klats op 't trottoir. De kamerheer i.b.d. schrok zich de vellen en keek of er soms spetjes op zijn lichte slobkousen met ritssluiting vielen te bespeuren. Maar veel tijd liet De Jong hem niet. Hij klatste nog niet naast 'm neer of hij vroeg in volle ernst of meheer 'm ook kon -zeggen waar "t *Siegeunderkaamp*" lag - waar we helemaal niet naar toe moesten - en die De Jong maar schoeken ondertussen. Hij schuurde hier, hij krabde daar. Achter zijn pet, onder zijn jas, 't was heel mirakel. De Kamerheer wist zich geen raad en zag de pietermannen al overspringen. Hij

deed dan ook zijn uiterste best onze voerman de weg uit te duiden. Maar die schelm van een De Jong deed maar alsof hij er niks van snapte, en terwijl maar schoeken Het onderhoud was nog niet afgelopen of onze Kamerheer i.b.d. toog schielijk huiswaarts en daar heeft ie zich waarschijnlijk direct van alle bovenkleding ontdaan. Toen we drie dagen later weer naar Utrecht reden, zagen we tenminste op het balcon van dat Biltse huis nog alles waperen in de wind.

In het langgerekte dorp Eemnes beleven de mensen niet veel en toen Klaas de Jong daar met zijn karavaan doortrok, eerst de melkenskar en daar drie tilbury's achter, liep menige stee leeg. Je zag de mensen eerst voor 't venster tussen hor en raamkozijn doorkijken om dan met zijn allen naar de deur te rennen. Maar daar barricadeerden de klompen van 't hele gezin het vlotte verkeer. Tegenover 't eerste karkie (kerkje) althans rolde de knecht in volle vaart over de klompen, de meid rolde over de knecht en de zoon over de meid. Wij hadden tranen in de ogen van het lachen. Achteraf beschouwd: zo'n karavaan van typische tilbury's wàs een bezienswaardigheid. En daarnaast was de manier waarop we al die voertuigen op de meest doeltreffende manier aan elkaar bonden ook het bekijken waard. De tilburybomen werden "met speling" (met zwaaitouw) aan de voorafgaande tilbury gebonden. In het zicht van het voorlopige einddoel, de verzamelplaats, de stallen van Jagtlust, strandde de karavaan op de veldwachter van Eemnes buitendijks. Ondergetekende mende het paard en zat dus op het voorste voertuig, de melkenskar. De Jong was in de achterste tilbury gedoken, z.g. om dat lastige jongvolk weg te houden, maar in werkelijkheid om een tukkie te doen. Juist waren we ter hoogte van voorheen Café de Lindeboom, toen voornoemde dienaar van de Hermandad ons een gebiedend halt toeriep. Meneerrr! U bent in overtreding. U handelt in strijd met de verkeersvoorschriften. Tegelijk haalde hij een centimeter voor de dag, waarachtig een modern rollint met slingertje, en liep naar achteren. Daar haakte de diender het meetlint aan het wiel van de achterste tilbury om vervolgens naar voren te lopen. Ten aanhore van de van verschillende kanten saamgelopen dorpelingen riep hij luid keels de metermaten af, die hij "al" had bereikt. De tukkende Klaas de Jong was bij eerste aanhouding direct klaar wakker en moest van al die flauwekul niks hebben en van dienders al helemaal neit. Dus wist hij niet beter te doen dan zich eerst koest te houden om zijn kans af te wachten.

En die kwam, want toen die diender een eindje weg was met zijn draaitol, haalde De Jong stiekum het meetlint aan boord en begon 't om zijn knuist te winden zo hard als ie winden kon, en die agent maar hollen en afroepen. Tot... onze vrind ging begrijpen dat die voertuigen samen zó ontzettend lang toch ook niet konden zijn. Hij wist toen zijn figuur niet beter te redden, dan door ijlings zijn verbaliseerboekje voor de dag te halen en mijn naam te noteren plus waarom ik op de bon ging. Dat vond de naar voren gekomen De Jong toch wel wat ál te bar, rende terug en haalde een groot geel bord voor de dag (waarvan we er altijd een stel bij ons hadden). Dat duwde hij tussen neus en verbaliseerboekje en hield dat er zo lang voor tot de agent het wel tien maal had kunnen lezen. Er stond met koeienletters op: Aankopen voor het Rijks Openluchtmuseum Arnhem. Dat woord "Rijks" deed 'm even nadenken. Maar toen ie na heroriëntering mededeelde, dat we toch in overtreiding waren begrepen we, dat we een verbaal aan de broek hadden. Of het door dat moment van ietwat nerveuze spanning kwam, we weten het niet, maar Adassa bracht uitkomst. Ze zette het prompt op een plassen en zó dat de agent moest maken dat ie aan de kant kwam. En als hadden we er voor gerepeteerd: in een mum zaten we op de bok en sneller dan voor touwen en voertuigen bij het zich in beweging zetten wenselijk was, ging het vervolgens op Laren aan, een verbaasd agent met nat meetlint achterlatende.

De Jong krijgt de Russische nationaliteit

Eens bleven wij een nacht over in een dorpsshotel in Ede. De hutspot met zeer onsmakelijke surrogaatjus was niet te genieten, maar vanwege de honger werkten we "het diner" naar binnen. Dat was vooral voor Klaas de Jong een slecht begin. De kastelein dronk meer dan zijn klanten; dat stond De Jong al helemaal niet aan. "*Henk*", zei De Jong, "*we benne in een verkeerd gat e'kreupe*". En dat zou spoedig blijken. Midden in onze tuk werden we gestoord door een nachtelijke overval door foute agenten. Een ondergedoken student werd het eerst ingerekend en in de kelder werden vele andere zaken ingepikt. Vóór we beseften, wat er aan de hand was, stond De Jong in zijn blauwgestreepte onderbroek voor acht maarkseezen (marechaussees) aangetreden. Zwak beschenen door het verduisterde schemerlampje was dat een sinister gezicht. "Je identiteitsbewijs!" baste een van die gelaaien Kerels. De Jong aan het zoeken. Onder zijn kussen in zijn petrand, in jaszak, vestzak, achter de stoel, onder de stoel. ...Maar toen die kerels heftiger be-

gonnen uit te varen, vond hij het tijd worden heel laconiek zijn tabaksdoos uit zijn nachthemd te pakken en nadat hij uit die wonderdoos eerst zijn fok had genomen en opgezet, vervolgde hij zijn speurtocht in het zelfde langzame tempo, ditmaal in die zelfde doos. Behoedzaam haalde hij eerst zijn geld eruit, en daar kwam dan eindelijk van onder de tabaksbladen het verwachte tevoorschijn. De kerel griste de smoezelige wat verfrommelde kaart uit Klaas zijn handen en las: naam - Adassa. Bijzonderheden Russische Stamboekhit. Tot overmaat van ramp barstten zijn collega's in lachen uit en de vent werd zo alderverschrikkelijkst nijdig, dat ik me in m'n legerstede weinig op m'n gemak begon te voelen. De Jong's gelaat bleef onbewogen. "Stomme rotboer, ik vroeg je niet om het bewijs van je paard maar om dat van jezelf" viel die N.S.B.-er uit. *Meheer de ambtenaar: dan had U moeten vragen naar mijn personebewijs. Een mènes het een personebewijs en een paard een identiteiskaart.* Ja, die boer die heeft gelijk, zeiden de collega's, die bar veel schik in het geval hadden. Toen kwam De Jong's en mijn "personebewijs" op de proppen. Ze werden om ons te pesten, meegenomen doch 's morgens teruggegeven. Toen we Ede uitreden de volgende morgen, nog wat katterig na de ietwat bewogen nacht, kwamen we langs een bord van de Edese V.V.V.: "*Vestigt U in het rustige Ede*".

Over dolle waterleidingkranen, een steile helling, een verdwenen pleisterplaats en het oversteken van de Rijn bij Arnhem

De reizen waren vooral bij slecht weer geen grapje. Je zat uren op een wagen, die maar matig opschoot en verkleumde van de kou. Dus dan maar weer een eind gelopen en als het vroom, stro of hooi in de klompen. Warm gelopen? Dan maar weer op wagen of kar. Het paard liep van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, doch moest op tijd uit het tuig, rusten, eten en drinken. Dat kostte veel tijd. Toch reden wij vele malen de ene dag van Laren-Blaricum naar Arnhem en de andere dag terug. Ongetwijfeld geen slechte prestatie van Adassa! Bij goed weer waren die ritten vaak zeer de moeite waard, je genoot van het landschap en het verdere bezienswaardige, al zette de onrustige tijd natuurlijk op alles wel een domper.

De mooiste en belangrijkste tocht leidde door vier provinciën en had tot doel het transporteren naar het Arnhemse Openluchtmuseum van vier boerenwagens, die op verschillende plaatsen moesten worden opgehaald, plus van andere museumgoederen. Onder tamelijk gunstige weersomstandighe-

den vingen wij de reis aan. Maar bezuiden Vianen werd het bar slecht. De hagelstenen waren zo groot en vielen zo talrijk, dat we tussen Hagesteyn en Everdingen gedwongen waren te stoppen, omdat we nagenoeg niets meer konden zien. Maar een onweer met felle bliksemschichten gepaard deed ons besluiten weer door te rijden en te trachten zo gauw mogelijk Everdingen te bereiken. Daar verleende de kastelein van het café De Zwaan met zijn familie ons gul gastvrijheid. Adassa kwam ook goed onderdak en 's avonds gingen wij het dorpje 's in. Maar dat pierewaaïen na achten (spertijd) was ook in Everdingen verboden en vóór we er erg in hadden zaten een paar moffen ons al achterna. Die kerels zaten nou letterlijk overal. 's Morgens zouden wij ons eerst verfrissen alvorens op pad te gaan. Dat kon, want er was een prima wasfontein met een kraan, normaal op de waterleiding aangesloten. Maar De Jong moest daar niks van hebben. *Asje zo 'n ding opdrèjt (opendraait) bent ze soms hardstikke dol enje zou bekant (bijna) verzuipe.* De Jong moest niks van die moderne fratsen hebben, snuffelde het dorp eens rond en vond weldra een pomp. Lekker *of-ewussen* kwam hij terug. Wij zetten de reis hierna weer voort over Leerdam waar we het eerst Russische krijgsgevangenen zagen. Ze hadden allen een geteerd nummer op de rug van de jas, werkten aan een telefoonleiding en vroegen om sigaretten. Aangezien de toezichhoudende moffen erg nerveus deden, hebben we de rokertjes voor die stakkerds maar langs de bok op straat laten vallen. Dat liep minder in de gaten. In de prachtige Lingestreek van Rhenoy en Acquoy en Beesd moesten we ergens een hele steile helling af. En dat met een stel wagens achter elkaar en één er boven op! De Jong stopte en liep die helling eerst 's af en weer op. *“Daar komt gien start of stiel van terecht!”* was zijn enige bescheid. Ik kreeg order achter de achterste wagen te gaan hangen en met de klompen zo sterk mogelijk te remmen en voor de zoveelste maal weerklonk het “Vort Adassa”. En die ouwe trouwe bracht het er alwéér goed af! Ze begon behoedzaam de helling af te lopen en spande alle krachten in om de wagens zoveel mogelijk tegen te houden. Slechts zeer geleidelijk vermeerderde zij vaart en toen zij de wagens niet meer kon houden ... was het einde van de helling practisch bereikt. We hebben daarna nog vele zeer hoge dijken bereden en werden ons bewust hoe groot de rijvaardigheid van bouwmeester (voerman) en hulpen moet zijn als b.v. in die hooitijd het ene voer hooi na het andere de steile helling op of af moet. De remketting bewijst dan goede diensten. Dwars door het Rivierengebied ging het oostwaarts.

Een magnifieke tocht. Aan de Noordkant zagen wij de bossen van Sticht en Gelderse Lustwarande; vóór ons en in het zuiden de boven de boomgroepen uitpiekende dorpstorentjes temidden van weiland, akkers en boomgaarden; Geldermalsen, Tiel en Ochten. In Tiel ging ik op onderzoek uit. We konden niet met onze karavaan op verkenning gaan. Stel je voor dat we met 't hele gerij een doodlopende straat in waren gereden, of een straat met een bocht, die wij niet konden halen. Dat was ons bij Beesd al overkomen en alle touwen losmaken en weer vast, betekende een lelijk oponthoud. Het aangetroffen hotel met accomodatíe voor het paard en misschien voor een deel van de wagens, was De Jong te deftig. Er waren van die vreemde woorden op de muur geschilderd. zoals Restaurant à la carte en dat stond De Jong beslist niet aan. Dus reden we maar door, want een door ons aangeschoten persoon zei dat er in Ochten een prima logement was voor ons mannen, een prachtstal voor Adassa en onderdak voor de wagens.

Koetslantaarn.

Stikdonker, áárdedonker werd de avond en eindloos lang scheen de weg naar Ochten. 't Werd bar koud, we liepen samen naast de wagens, controleerden de lantaarns en luisterden naar de sleepbootfluiten die met korte stoten aangaven, dat het voor vandaag genoeg was en men met de sleep voor anker ging. Het enige wat we hoorden was tenslotte het geluid van vierende ankerkettingen en het geklots van het water tegen de wallekant. De rivier boog af en we bleven alleen met de weg, de weg waar niks meer over kwam. Onze

klompen klotsten en de hoeven van Adassa tikkelden slordig tegen de keien. Je kon merken, dat haar tred minder vast werd. Zelf waren we ook knap vermoeid. Het werd tijd dat ook onze sleep er voor die dag een eind aan maakte en voor anker ging. Wat prezen we ons gelukkig toen het A.N.W.B. bord Ochten vermeldde. Ochten was bereikt maar... er bleek in het logement voor ons geen slaapgelegenheid te zijn, voor het paard geen onderdak en evenmin voor de wagens... Wat keken we ontnuchterd. Maar kastelein Van Soest ging op onderzoek uit in het dorp en kwam spoedig terug met twee burgers. De ene kon ons wel te slapen hebben, de andere het paard. We hebben niet kunnen vermoeden, toen we daar zo gezellig bij het flakkerende theelichtje in de huiskamer van dat Ochtense gezin zaten, en daar de zo gul geboden gastvrijheid genoten, dat een Geallieerd Generaal enkele jaren later bij de puinho-

pen van dit eens zo vriendelijke dorpje, zou verklaren, dat het de zwaarst getroffen plaats van West-Europa was. In de bittere laatste oorlogsjaren zijn het Rivierengebied heel wat dolksteken toegebracht, is heel veel onherstelbare schade berokkend. Voor ons ligt de Schipbrug bij Arnhem. Er staan aan beide brugeinden marechaussees, die in onderling overleg het verkeer regelen. Zij geven elkaar een teken en alle verkeer wordt van beide zijden gestopt. *Dat hè je gèèf* (gaaf, handig) *vur mekoar eproat*, zei De Jong en klom op de bok van de voorste wagen en de “kronkelslang” zette zich in beweging, het “Vort Adassa” weerklonk aan de Rijn. En terwijl aan beide zijden van de Schipbrug rijen moffenauto’s, karren en wagens en fruitvrachtauto’s wachtten, stuurde De Jong zijn slingerende wagentros met vaste hand veilig over de angstig smalle noodschipbrug naar de overzijde van de Rijn. En toen ie d'r over was, keek hij met een guitige lach achterom en zwaaide trots met de pet. ‘t Was ook waarachtig wel iets om trots op te zijn! En we hebben er dan ook bij het eerste ‘t beste café een pot bier op gedronken. En zo bracht iedere tocht vele nieuwe goede en kwade belevenissen.

Ik hoop met het bovenstaande, hoewel onvolledig, gehoor te hebben gegeven aan het verzoek van de ledenvergadering van de B.W.C. (Boeren Wagen Club) te Utrecht, om eens iets te vertellen van de vele transporttochten met Klaas de Jong. Toen deze na de tiende tocht door de toenmalige directeur van het Openluchtmuseum, de heer S. J. Bouma, thans directeur van het Zuiderzee museum te Enkhuizen, met de goede afloop werd gecompimenteerd, gaf hij ten antwoord: *“Niet ik heb het er zo goed afgebracht, maar mijn paardjen, meheer de dirrekteur!”* Wie zó spreekt, is een goed voerman.

H. Braber

De Boerenwagenclub (BWC) werd op 23 november 1942 opgericht door de heren H. Braber uit Laren, Jhr. Mr. P.A.C. de Milly uit Leiden en F. Wilkens uit Bilthoven. In 1970 werd de BWC omgedoopt in: De vereniging van “Vrienden van het Boerenwagmuseum te Buren”. Meer informatie vindt u op:
www.streekmuseumbaronvanbrakell.nl/boerenwagens/boerenwagenclub/

De gemeenschappelijke begraafplaats te Blaricum

Het zal nu zo'n twee jaar geleden zijn dat we van Anneke Bruggeman-Mulder een boekwerk geschonken kregen met daarin een presentatie over de begraafplaats aan de Woensbergweg dat geschreven is door wijlen Leo Bruggeman.

Leo was jarenlang werkzaam op de begraafplaats en heeft zijn ervaringen uitvoerig, zorgvuldig en zeer gedetailleerd opgeschreven. Hieronder volgt een bloemlezing uit zijn boek.

Kerkhof

Hier is niemand klein of groot

Hier is ied'reen éven dood

Niemand de kleinste, niemand de grootste

Hier is echt niet één de doodste

Elke dode is gelijk

Eindelijkeinde-lijk

Een stukje geschiedenis

De begraafplaats van de Gemeente Blaricum dateert uit begin 1900. In die tijd was het merendeel van de inwoners Katholiek en een klein gedeelte hervormd. Als iemand overleed werd hij of zij bij zijn kerk begraven. Maar in begin 1900 wilde of moest de gemeente zorgen voor een eigen begraafplaats. Men koos daarvoor een gedeelte van het gebied dat in Blaricum "het kleine heitje" wordt genoemd. Een natuurgebiedje (een zandverstuiving) dat tussen Laren en Blaricum ligt. Dit tot ongenoegen van de familie De Vries-Robbé, want hun buitenplaats "Rozehege" grensde aan het natuurgebied. Dhr. De Vries-Robbé kocht aan de andere kant van Blaricum een stuk grond van Stad en Lande en schonk het aan de gemeente Blaricum en aldaar kwam de begraafplaats. En zo vond daar in 1911 de eerste begrafenis plaats. Deze begraafplaats kreeg in de volksmond de naam "het paardenkerkhof". Het kerkhof lag namelijk vlakbij een stuk land waar de paarden van alle boeren in het dorp liepen als zij hun werk voor het boerenbedrijf er op hadden zitten. Vandaar dat er werd gezegd: hij of zij wordt op het paardenkerkhof begraven. Vandaag de dag hoor je die naam steeds minder noemen, men praat nu over de Algemene Begraafplaats.

Algemeen kerkhof graf John Readecker.

De omgeving van de begraafplaats

De begraafplaats ligt buiten het dorp in het natuurgebied “het Waranda park”. Dit gebied ligt tussen het oude dorp en de nieuwbouwwijk “Bijvanck”. Het gebied rondom de begraafplaats wordt ook wel de “Blaricumse Eng” genoemd. Deze Enggronden zijn in meerder Gooise plaatsen te vinden. Rond de begraafplaats liggen kleine landbouwakkers die omzoomt zijn door eikenhouten wallen. Ook is hier en daar nog een overblijfsel te zien van oude kerstboomkwekerijen. Zo ligt de begraafplaats in een mooi natuurgebied waar veel gebruik van wordt gemaakt door wandelaars en ruiters.

De begraafplaats

De begraafplaats is ongeveer 0.7 hectare en is onderverdeeld in vier gedeelten.

- A. **Het oude deel**, rechts van het hoofdpad met de grote vakken A en B.
- B. **Het nieuwe deel**, links van het hoofdpad, in gebruik genomen in 1955.
- C. **Het geruimde deel**. In vak A vond de eerste begrafenis plaats in 1911. In 1989 zijn A en B geheel geruimd en daarna opnieuw ingedeeld in kleinere vakken, uitgezonderd de kindervakken. In de zeventiger jaren is men de graven waar geen rechten van nabestaanden meer waren de monumenten gaan verwijderen. De monumenten werden achter de schuur opgeslagen, de graven volgereden met grond en opnieuw ingezaaid met gras. Gelukkig is dit maar

een éénmalig gebeuren geweest. Voordat men met de ruiming begon in vak A en B heeft men geïnventariseerd met behulp van de Historische Kring welke stenen bewaard moesten blijven. Er werd gekeken naar de historische waarde betreffende namen van bekende mensen of de waarde van de steen. Zo heeft men twee graven in vak A in takt gelaten en werden de rest van stenen van waarde uitgezocht.

- D. **De uitbreiding.** Daar er een dringend ruimtegebrek was is men begonnen met een uitbreidingsplan. Dit gaat komen op een akker naast vak Q.

Amerikaanse eiken op de Algemeene Begraafplaats Blaricum.

Het groen op de begraafplaats

Bij het betreden van de begraafplaats vallen direct de vele grote Amerikaanse eiken op. Op het oude gedeelte staan ze voorin. Op het nieuwe gedeelte zijn ze langs de vorm van de vakken en paden geplant. Langs het hoofdpad staan berken. Aan de voorkant (ingangskant) staat een taxushaag. Om de rest van de begraafplaats is een haagbeuk (*Carpinus betulus*). Tussen een aantal grafvakken staan thuja hagen. Bij de ingang en op nog een aantal plaatsen staan jeneverbessen (*Juniperus communis*). Het overige groen zijn coniferen, boompjes en struiken die bij de graven staan. Tot slot staat in vak I een ceder (*Cedrus*) solitair. Door stormen is de kop en andere takken uit deze boom gewaaid. Daardoor ziet deze ceder er misvormd uit.

Monumenten

Zoals op andere kerkhoven is op deze begraafplaats veel te zien aan oude en hedendaagse en bijzondere monumenten. Voorbeelden zijn de graven van John Rådecker, Willy van Hemert, Professor L. Brouwer enz. Eens per jaar worden monumenten schoongemaakt.

De aula

Sinds 1980 beschikt de begraafplaats over een aula. In eerste instantie bestond er nog al wat kritiek over het gebouw wat betreft de hoogte. Nu de berken en eiken wat gegroeid zijn valt het niet meer zo op. In de aula zijn veertig zitplaatsen en nog wat ruimte waar mensen kunnen staan. De aula wordt gebruikt om voor de begrafenis een dienst te houden. Na afloop van de plechtigheid kan in de ruimte de condoleance plaatsvinden. De aula beschikt over een keukentje en toilet. Boven op de punt van het dak is het symbool van “de phöenix herrijzende uit de as”.

De aula op de Algemene Begraafplaats.

Schuur op de Algemene Begraafplaats.

De schuur

In 1990 is er een nieuwe schuur gekomen om materiaal en gereedschap op te bergen. Voorheen stond op die plaats het oude opbaarhuisje uit 1932.

Oude opbaarhuisje op de Algemene Begraafplaats.

Tot slot

Voor mij geen:

Paardenkerkhof

Algemene begraafplaats

Gemeentelijke begraafplaats

Maar:

“mijn kerkhof”

Geschreven door Leo Bruggeman 23-11-1993.

Sal Meijer - Schapen.

Sal Meijer

Salomon Meijer werd geboren op 6 december 1877 aan de Zwanenburgwal 10 als tweede van vier kinderen uit het huwelijk van Joseph Meijer en Sara Meijer-Boas. Zijn beide ouders waren werkzaam in het diamantbewerkersvak.

Het was dus geen wonder dat Salomon ook het diamantbewerkersvak in ging. Toen hij dertien was begon hij bij oom Sjoetje Vigeveno. Zijn grote liefde was echter schilderen en tekenen. “Als kind wilde ik al schilder worden, maar ik had verplichtingen aan huis. Ik bleef dus diamantbewerker en schilderde ik op de zondag”. Pas op zijn zesendertigste levensjaar besloot hij zich geheel aan het kunstenaarschap te wijden. Reeds in 1895 volgde hij naast zijn werk lessen aan de tekenschool voor Kunsten en Ambachten. In 1899 kreeg Meijer privéles bij Marie de Roode-Hermans. Voor 2.50 gulden per keer op de zaterdagochtend kreeg hij les in de beginselen van portrettekenen.

Op advies van Josef Israëls (1824-1911) wilde hij zich inschrijven bij de Rijksacademie voor Beeldende Kunsten. Hij werd echter niet toegelaten, evenals zijn poging tot toelating aan de Rijksnormaalschool voor tekenonderwijs. Uiteindelijk werd hij aangenomen aan de Hendrick de Keizerschool van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen. In 1904 behaalde hij de gewenste akte tekenen. Bij de kunstenaarsvereniging Sint Lucas kwam hij in aanraking met etsleraar Coenraad Garms (1863-1944) en ontwikkelde zich verder in modeltekenen. Later voegde Meijer zich bij de meer vernieuwende kunstenaarsverenigingen 'de Onafhankelijken' en 'De Brug' in respectievelijk 1914 en 1926.

Tot 1914 bleef Meijer werkzaam in de diamantindustrie. In dat jaar verliet hij 'het vak' definitief om zich te wijden aan de schilderskunst. Meijer bleef het vakmatige benadrukken wanneer hij zijn schilderijen schilderstukjes noemde en de etsen als een kunde beschreef. In 1930 huwde hij met de negentien jaar jongere Elisabeth Giehl en woonde bij zijn broer Marc op de Camperstraat 22 in Amsterdam. Zijn vrouw was Duits en niet-joods en dat leverde conflicten op. Een jaar later verhuisde hij met zijn vrouw naar Blaricum en vestigde zich op Kerkpad 22. Als reden voor het vertrek uit Amsterdam noemde hij de gezondheid van zijn vrouw en daarnaast de betere motieven om te schilderen.

Na enige tijd sloot Meijer zich aan bij de Gooische Schildersvereniging die 1935 was opgericht door David Schulman (1881-1966). De Tweede Wereldoorlog was een moeilijke periode voor hem. Het is bekend dat hij een beroepsverbod opgelegd heeft gekregen. Dat zijn vrouw Duits en niet-joods was is niet de enige reden geweest dat hij deze oorlogstijd heeft overleefd. Waarschijnlijk heeft hij een sterilisatie moeten gaan om aan deportatie te ontkomen. Andere voorzorgsmaatregelen zoals een paspoort op naam van Stevan Meijer en een voorschrift van dokter Gribling voor een hartkwaal zullen mede geholpen hebben om deze tijd door te komen. Dankzij de Beeldende Kunstenaars Regeling had hij sinds 1953 meer financiële middelen tot zijn beschikking en ondervond zijn werk toenemende erkenning. Ter gelegenheid van zijn tachtigste verjaardag in 1957 kocht het Rijk zijn schilderij 'Raamgracht'. Het Stedelijk Museum in Amsterdam organiseerde in 1958 een solo expositie op uitnodiging van Willem Sandberg (1897-1984) met wie Meijer in de jaren vijftig bevriend was geraakt. Oogproblemen leidde in 1952 tot een operatie waarbij hij aan één oog blind werd. Het weerhield hem niet van het schilderen. Aan het einde van 1964 werd hij ernstig ziek. Hij overleed op 2 februari 1965 en werd begraven op de joodse begraafplaats in Muiderberg.

Bron: het Amsterdam van Sal Meijer.

Blaricumse vlag te koop bij de HKB

Van een bevriende relatie heeft de Historische Kring Blaricum een 20-tal Blaricumse vlaggen (formaat 100x150 cm) gekregen.

De vlag is te koop voor **€18,50 per stuk**. Reserveren via info@hkblaricum.nl en daarna op afspraak af te halen bij de HKB. Laten we met zijn allen de vlag met de mooie korenbloem laten wapperen in Blaricum.

OP=OP dus wacht niet te lang

BeeldBankBlaricum.nl

Het digitale fotoarchief van de Historische Kring Blaricum

Op www.beeldbankblaricum.nl kan iedereen kennis maken met historische afbeeldingen van Blaricumse dorpsgezichten, portretten en groepsfoto's, boerderijen, markante huizen, straatjes, oude ansichten, schoolfoto's, enz.

Eenvoudig zoeken op pc, tablet of mobiel

Met behulp van de zoekbalk kunt u gericht zoeken. Of klik op één van de fotopanelen waardoor u meteen in de desbetreffende categorie komt. Bij de geselecteerde foto wordt, behalve informatie, ook een plattegrond afgebeeld. Waar mogelijk kunt u door middel van een klik in het kaartje de huidige situatie in Street View bekijken.

Uw foto's zijn welkom!

Vanzelfsprekend zijn wij ook zeer geïnteresseerd in foto's en afbeeldingen die u in uw bezit heeft en waarvan u vindt dat deze een historische waarde hebben voor Blaricum. Gescande foto's/afbeeldingen kunt u, vergezeld van alle relevante informatie, opsturen via e-mail info@beeldbankblaricum.nl. U mag natuurlijk ook, op afspraak, langskomen op de Brinklaan 4A met originele afbeeldingen die wij voor u kunnen inscannen. Voordat tot plaatsing op BeeldBankBlaricum.nl wordt overgegaan, worden aangeleverde foto's beoordeeld op relevantie en kwaliteit.

HERMAN VAN DER HEIDEN Puinrecycling BV

HANDEL IN MENGGRANULATEN, GRIND, GROND EN ZAND.
RECYCLING VAN BEDRIJFSAFVAL, BOUW-EN SLOOPAFVAL,
GROENAFVAL EN A/B/C HOUT.

LOCATIE Randweg 4, 1272LZ Huizen
035 - 525 74 53 / 538 36 20

info@puinrecyclinghuizen.nl

WWW.PUINRECYCLINGHUIZEN.NL

Café d'Ouwe Tak

Het café is de hele week geopend en er wordt
DAGELIJKS voor u gekookt van 17.00 tot 21.30 uur.

Café d'Ouwe Tak:
Het café waar je óók kunt eten!

Eemnesserweg B13, 1261 HD Blaricum, tel. 035-5314300, www.ouwetak.com

*‘Uw kruidenier
om de hoek’*

*Elke dag van de
week open:
maandag t/m
zaterdag van
07.00 - 21.00 uur,
iedere zondag van
10.00 - 18.00 uur*

Familie Ton • Huizerweg 8, 1261 AW Blaricum • Tel: 035-5386006

Historische Kring Blaricum

